

FOR DEG SOM ELSKER LITTERATUR

HVERDAGSNETT-

M A G A S I N E T

Nummer 2/2025 – APRIL

Stefan Ahnhem

leter etter de neste store **krimstemmene**

Kristian Mehlum

Lie:

*satser på søvnløse
netter med
konstabel Bannefinger*

Egil Foss Iversen:

Rett på skjerm...

Johnny Aasen:

*Om Tanzania,
fortellingene og
opplevelsene bak*

Ingrid Braastad:

*gir liv til Gran Canaria i
ny barnebok*

Stein Morten Lier:

*Historiefortelleren som jakter
etter sannheten*

ANNONSE:

Drømmer du om å gi ut bok?

Vi hjelper deg med å planlegge,
skrive og utgi historiene dine!

Coaching og veiledning

ONLINE-KURS

Hjelp med å gi ut bok

Alt du trenger for å skrive!

www.skrivekurs.no

LITTERÆRE VÅRTEGN

– Lysere dager, mørkere historier

Velkommen til aprilutgaven av magasinet, et lite fristed for deg som elsker gode historier, spennende samtaler og litterære innblikk.

Våren spirer utenfor, og også i denne utgaven lar vi kreativiteten blomstre på sidene. Jeg har intervjuet noen interessante krimforfattere, som deler tanker om inspirasjon, skriveteknikk og hva som driver dem videre. Du får blant annet bli bedre kjent med Stefan Ahnhem og Stein Morten Lier – to sterke stemmer i sjangeren – og ikke minst årets vinner av Sølvkniven, Espen Skjerven.

I tillegg tar jeg deg med til Sørlandets vakre kyst, hvor krimfestivalen på Lyngørporten Hotel skapte minner for både forfattere og lesere.

Denne gangen finner du hele tre omtaler av Geir Tangens ferske krimroman "Snøengler". Vanligvis unngår jeg å inkludere samme bok flere ganger, men

akkurat her ønsket jeg å vise mangfoldet i leseropplevelsen. Tre ulike lesere har lest boka, og hver av dem har sin egen tolkning og oppfatning. Det gir et fascinerende blikk på hvordan én historie kan treffe så ulikt.

Og apropos historier – det nærmer seg påske, og hva passer vel bedre enn å lene seg tilbake med en god påskekrim? Enten du skal til fjells, ved sjøen eller bare nyte fridagene hjemme, håper jeg magasinet gir deg inspirasjon til hva du kan putte i boksekken.

Gjennom intervjuer, boksnakk og bilder, håper jeg dette nummeret vil gi deg både gode lesetips og ekte leseglede.

God lesning, og god påske!

Anne Lise Johannessen

<https://hverdagsnett.no/>

FØLG OSS PÅ FACEBOOK:

<https://www.facebook.com/groups/457035166256040>

<https://www.facebook.com/Hverdagsnettmagasinet>

MELD DEG PÅ NYHETSBREV:

<https://www.hverdagsnett.no>

TikTok: @hverdagsnett

FØLG OSS PÅ INSTAGRAM:

Hverdagsnett | Anne Lise Johannessen
Bokanmelder, journalist og redaktør på eget nettsted, og magasin. Fokus på bøker, men også mye «hverdagslig».

Neste utgave :
10. Juni

Forsidebilde:

Stefan Ahnhem/ Gabriel Liljevall

Fotokreditt for andre personbilder, er nevnt i de enkelte artiklene.

Dersom ikke annet er nevnt er illustrasjoner brukt i magasinet kjøpt fra nett-sidene Creative Fabrika og Dreamstime.

HVERDAGSNETT- MAGASINET

Hverdagsnettmagasinet er et non-profit, og uavhengig digitalt magasin, som er underlagt nettsiden min, Hverdagsnett.

Formålet er å fremme litteratur, men magasinet inneholder også andre varierte hverdagslige temaer.

Magasinet lages, og utgis av meg alene:

Anne Lise Johannessen

Hystadveien 90

3212 Sandefjord

Mob: 971 47 582

magasin@hverdagsnett.no

Forfattere og forlag sender ut frie lese-eksemplarer av bøker. Magasinets anmeldere står fritt til å velge hvilke bøker de vil lese og omtale, og hva de vil skrive. Ingen får betalt, hverken av meg, forfatter eller forlag.

Det hender at jeg mottar testversjoner av produkter og spill, samt rabatter på arrangementer uten at det påvirker mine vurderinger. *Lesernes beste skal være i fokus!*

Se alle tidligere utgivelser her:

<https://hverdagsnettmagasinet.no>

STØTT MAGASINET

Har du mulighet til å være investor, så ta kontakt.

Hvis du som leser liker magasinet, og ønsker at det skal bestå, oppfordres du til å vippse kr 200,- (eller valgfritt beløp) i støtte. Vipps til 971 47 582, og merk bidraget med støtte.

Innhold APRIL 2025

REPORTASJER OG INTERVJUER

06

STEFAN AHNHEM

Om krim, kreativitet og jakten på morgendagens krimstjerne

14

STEIN MORTEN LIER

Historiefortelleren som jakter etter sannheten

22

HVORDAN LESE E-BØKER

24

DEN KRIMINELLE BOKVERDEN

28

INGRID BRAASTAD

- gir liv til Gran Canaria i ny barnebok

34

ESPEN SKJERVEN

Vinner av Sølvkniven for 2024

38

EGIL FOSS-IVERSEN

Suksess på lyd, men ikke utgitt på papir... enda

46

JOHNNY AASEN

Om Tanzania, fortellingene og opplevelsene bak

48

KRISTIAN MEHLUM LIE

Satser på søvnløse netter

50

GRETE UTENG

Den krevende veien mot kjærligheten

FASTE SPALTER

13

TERNINGKASTET

14

BOKTIPSET

20

BOKPRATEN "Inn i mørket" med Jan Mehlum

26

JON EWOS RUSLERIER Tone Skillebæk Moe

33

INGER SOFIES BOKANBEFALINGER

36

VINSPALTEN En argentinsk perle

42

LESEGLEDE PÅ SØRLANDSKYSTEN

44

TANGENS NORSKE KRIMHJØRNE

54

BOKTIPS FRA KRIMDRONNINGA

56

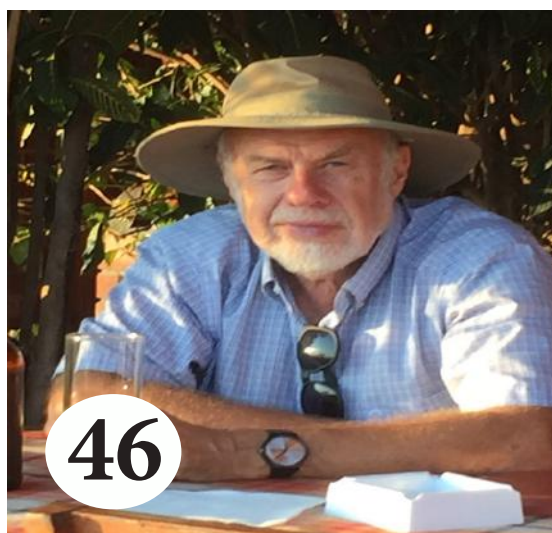
BOKINSPIRATORENS SPALTE

58

EILEENS BARNEBØKER

59

HILDES BOKHYLLE

©Hverdagsnett

Innholdet må **ikke** gjenbrukes uten skriftlig tillatelse fra meg. For å dele artikkel, lag et utsnitt, og/eller legg inn link til publikasjon/artikkel.

Jeg tar intet ansvar for eventuelle feil i innsendte artikler, og annet innhold.

Stefan Ahnhem

om krim, kreativitet og jakten på morgendagens krimstjerner

Stefan Ahnhem har skrevet krimhistorier som både sjokkerer og fanger lesere verden over. Nå trer han inn i rollen som dommer i Aschehougs store krimkonkurranse, på jakt etter de neste store stemmene i sjangeren. Hva driver hans egen kreativitet, og hva ser han etter i fremtidens krimforfattere?

TEKST: Anne Lise Johannessen | FOTO: Gabriel Liljevall

Svenske Stefan Ahnhem (f. 1966 i Stockholm) er en av Nordens største forfatternavn innen krimsjangeren.

Karakteren hans Fabian Risk er en favoritt blant krimelskere. Forfatterens bøker er oversatt til flere språk og utgitt i over 30 land. Tidligere jobbet han som manusforfatter for noen av Sveriges mest kjente TV-serier, bl.a. Wallander.

Nå har Ahnhem fått enda en rolle, som dommer i Aschehougs krimkonkurranse. Her skal han være med på å løfte frem nye forfatter-talenter, en oppgave han tar på største alvor.

I dette intervjuet byr Ahnhem på sine tanker om konkurransen, krimsjangeren og sin egen kreative prosess. Hva inspirerer ham, hvordan vurderer han potensialet i en ukjent forfatters verk, og hvilke historier tror han at vi kommer til å se mer av i fremtiden?

Jeg tok en prat med ham for å finne svarene.

Hva var det som inspirerte deg til å skape Fabian Risk-karakteren, og hvordan utviklet ideen seg fra første tanke til ferdig bok?

– Jeg jobbet med manus i mange år, blant annet til Kurt Wallander-filmene. Etter hvert innså jeg at jeg ønsket å skape mitt eget univers og mine egne karakterer. Slik ble Fabian Risk en motpol til Kurt Wallander, som jeg hadde jobbet mye med. Han var for eksempel mye yngre, han hadde familie og var ikke alene på samme måte. Han hadde også en helt annen musikk-smak, mer moderne enn Wallanders. Disse forskjellene føltes viktige.

Samtidig ønsket jeg å skape en politimann som ikke var den typiske hardbarkedede veteranen som hadde sett alt. Isteden ville jeg ha en karakter som var mer følsom. En som syntes det var ubehagelig å holde i et våpen, og som hadde kontakt med sine egne følelser. På den måten kunne han løse sakene på en annen måte.

Gjennom de første seks bøkene har Fabian opplevd så mye at han har utviklet seg – eller kanskje snarere viklet seg inn i noe mer komplekst. Han har i alle fall blitt eldre og er ikke den samme lenger. Men slik er det jo med oss mennesker, vi formes av det vi opplever.

Likevel er det alltid en kjerne som forblir det samme. Fabian er fortsatt Fabian, selv om han har fått noen alderstillegg.

Kan du fortelle om en av de mest overraskende tilbakemeldingene du har fått på ditt forfatterskap, og hvordan det påvirket deg som forfatter?

– I starten fikk jeg mye god kritikk. Folk ble både overrasket og grepet av «Offer uten ansikt», hvordan den tok tak i leseren, og dro dem med gjennom den 600 siders lange historien uten stans.

Jeg brøt med mange uskrevede regler i den boka. Man skal egentlig ikke ha så mange ofre. Man skal heller ikke bruke så mange ulike

perspektiver. Men jeg trosset alle disse normene, og jeg tror det var en styrke.

Senere kom det mer kritikk, og noen ganger syntes jeg den var litt urettferdig. Agenten min sa da til meg: Det betyr bare at du holder på å bli stor og populær. Da kommer kritikken. Så jeg prøvde å ta det som et godt tegn.

Ellers har jeg blitt beskyldt både for å være fordomsfull og

for å ha provosert alle SD-velgere (Sverigedemokraterna) – og mye annet. Reaksjonene spriker i alle retninger.

Men i bunn og grunn prøver jeg bare å fortelle en spennende historie om samtiden vår. Det er det som er mitt egentlige mål. Jeg har ingen skjult politisk agenda, jeg forteller bare historien slik jeg ser den.

Hvordan er den største forskjellen mellom å skrive manus på for TV og for bøker?

– Forskjellen mellom å skrive manus for film og TV og å skrive en roman i prosaform ligger først og fremst i arbeidsprosessen. Film er i bunn og grunn et stort samarbeid.

Manusforfatteren skaper historien, dialogen og scenene, men det trengs det mye mer, regissør,

– Hvis jeg ikke hadde skrevet krim, ville jeg ha skrevet romantikk. Neida.

“

skuespillere, klipping, musikk og en hel produksjon. Det er mange brikker som må falle på plass for at sluttresultatet skal fungere.

Når du skriver en bok, derimot, har du ansvar for alt dette alene. Du bestemmer tempoet, overgangene, stemningen – til og med hvilken «musikk» som spiller i leserens hode. På den måten er det en mye mer personlig og individuell prosess, nesten som en enmannsforestilling,

En annen viktig forskjell er hvordan historien fortelles. I et manus er du som en flue på veggen, du beskriver scenen utenfra: Hva har karakterene på seg? Hva gjør de? Hva sier de?

Men hvis du skriver en roman på samme måte, vil den føles distansert og kjedelig. I en bok må du i stedet inn i hodet på en av karakterene, slik at alt som skjer i scenen filtreres gjennom deres opplevelse. Kanskje får de ikke med seg alt som blir sagt, kanskje er tankene deres et helt annet sted.

Det er denne subjektive opplevelsen som skaper dybde og nærhet i en roman. Det vil jeg si er den største forskjellen.

Hva slags historier hadde du skrevet hvis du ikke hadde valgt krimsjangeren?

– Hvis jeg ikke hadde skrevet krim, ville jeg ha skrevet romantikk. Neida. Kanskje jeg ville skrevet science fiction, kanskje fantasy eller kanskje et rent litterært drama, om mennesker og

merkelige og spesielle hendelser i livet, det som ikke skjer hver dag.

For at en historie skal være verdt å lese, eller verdt for meg å skrive, må den ha noe unikt ved seg. Det er også derfor sakene til Fabian Risk aldri er vanlige hverdagsforbrytelser.

Jeg er ikke så opptatt av hvordan en etterforskers uke ser ut, fra mandag til fredag. Jeg er mer interessert i de sakene der ingenting er som det pleier å være.

Du skriver ofte om det mørkeste i menneskesinnet. Hvordan påvirker det deg personlig å dykke så dyp inn i menneskelig ondskap?

– Jeg vil si at det å dykke ned i menneskers og karakterers mørkeste sider handler mer om å utforske og analysere. Selvfølgelig blir jeg berørt når jeg skriver en scene som er spesielt mørk, trist eller grusom.

Jeg kan gråte hvis jeg skriver noe som treffer meg følelsesmessig. Men hvis scenen blir god til slutt, har jeg det egentlig ganske bra. Jeg er i langt bedre humør når jeg føler at jeg har skrevet en vellykket scene, selv om den er mørk.

Det er først når jeg ikke får scenen til å fungere at jeg virkelig sliter. Når jeg vet at den kan bli bedre, men ikke får den til, kjenner jeg på en frustrasjon. Jeg blir ikke fornøyd, og da må jeg skrive den om.

Men selve det å utforske mørket har jeg ingen problemer med.

Det er tross alt en av de mest fascinerende sidene ved menneskets natur. Mørket.

Hvilken scene i Fabian Risk-serien var den mest krevende for deg å skrive, og hvorfor?

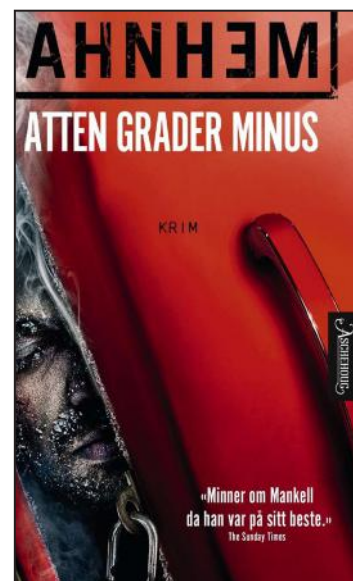
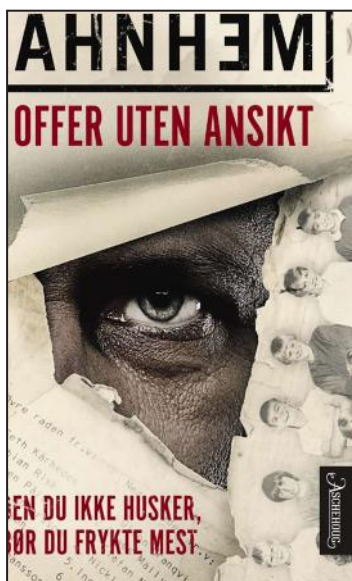
– Jeg kommer ikke på én spesifikk med det første, jeg har jo skrevet så mange scener og kapitler i Fabian Risk-bøkene. Men de scenene som ofte krever mest arbeid, er de hvor mange karakterer er involvert. For eksempel når hele teamet sitter i et møte på stasjonen. Det er mye informasjon som skal komme frem, samtidig som hver karakter har sine egne tanker og bekymringer. Kanskje er de uenige, kanskje ligger det spenninger i rommet. Å få alt dette til å fungere i én scene, på en naturlig måte, uten at det føles overlesset krever mye finpusning.

Dramatiske scener, der det skjer noe virkelig vanskelig, er ofte lettere å skrive. De kommer mer intuitivt. Det er når jeg må balansere mange karakterer og mye informasjon at utfordringen blir større.

Noen ganger handler det også om tonen i scenen. Kanskje føles den for lett, for humoristisk eller for overfladisk i forhold til resten av boken. Da må jeg dykke dypere, finne den rette stemningen.

Men en scene er ikke nødvendigvis vanskelig å skrive bare fordi innholdet er tungt. Så lenge jeg har en tydelig idé om hva jeg vil formidle, går skriveprosessen ofte lettere.

» Hvis du kunne intervjuer en av dine egne karakterer, hvem ville det vært, og hva ville du spurt dem om?

– Jeg skulle gjerne ha intervjuet Fabian og stilt ham noen spørsmål, blant annet om hvordan han egentlig har det.

En ting jeg har tenkt på, er

musikkinteressen hans. Han er jo veldig opptatt av musikk, men går han noen gang på konsert? Jeg har aldri hatt tid til å la ham gjøre det i bøkene mine. Så jeg ville spurt ham: Når var du sist på konsert? Han har sikkert gått glipp av mange konserter på grunn av jobben. Hvilken konsert skulle han ønske han hadde fått med seg?

Jeg går jo selv mye på konserter, så det ville vært gøy å høre svaret hans.

Jeg ville også spurt ham om arbeidet hans og hvordan han egentlig har det.

Hvis jeg skulle intervjuet Dunja, ville hun nok ikke svart på så mange spørsmål, det ville vært problemet. Hun er veldig hemmelighetsfull. Men i den nye serien har hun forandret seg mye, nesten som om hun har skiftet ham. Så hvor hun befinner seg i dag, er noe jeg selv holder på å oppdage mens jeg skriver. Det er ganske spennende å bli bedre kjent med henne. Men et intervju med Dunja ville vært som å prøve å fange tåke. Man får ikke tak i så

mye. I stedet måtte man ligge på lur og vente på et øyeblikk hvor hun lar noe slippe frem.

Hva ser du etter når du vurderer bidragene i Aschehougs krimkonkurranse?

– Jeg ser først og fremst etter hva som gjør en historie unik. I tillegg legger jeg stor vekt på gestaltning, for det er ofte der mye kan forbedres. Hvis man er ny som forfatter, er det ikke sikkert man helt forstår hva gestaltning innebærer. Det handler om mer enn bare å fortelle hva som skjer, hva karakterene sier og gjør, leseren skal føle det. Karakterene må vise hvem de er gjennom handlingene sine, ikke bare gjennom ord.

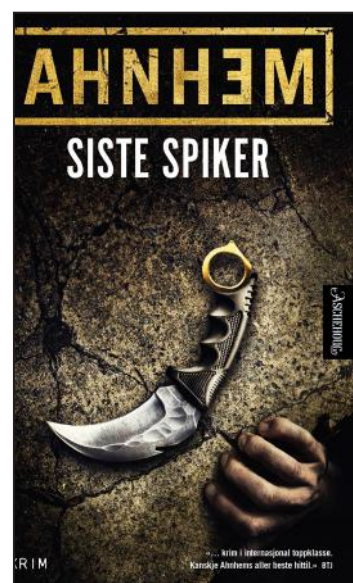
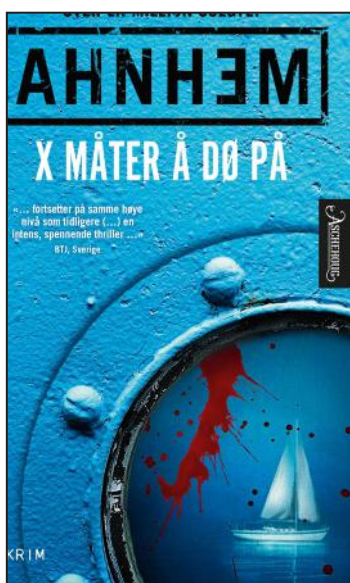
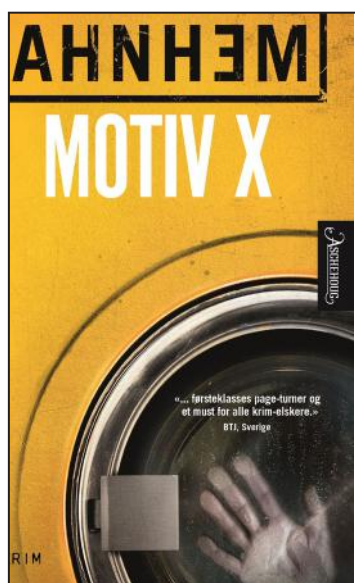
I filmverdenen er dette regissørens og skuespillernes jobb, det som skjer mellom replikkene, det usagte, de små detaljene som gir scenen liv. En tekst bør ha den samme dybden.

Når man begynner å lese, skal man ikke bare registrere hva som skjer, men bli dratt inn i historien, suges inn i øyeblikket.

Dette er særlig viktig i krim. Vi har lest om utallige åsteder, og likevel må hvert eneste et føles unikt. Det er ikke selve forbrytel-

Foto: Thron Ullberg

sen som gjør scenen spesiell, men hvordan vi opplever den. Hvordan lukter det? Hva tenker personen som trer inn? Hva har vedkommende vært gjennom tidligere? Hva er det som ikke stemmer? Hva får dem til å stoppe opp og se en ekstra gang, selv når teknikkerne sier at det ikke er noe der?

Det er denne følelsen jeg ser etter, det lille øyeblikket som gjør at scenen føles levende og nødvendig. Når en forfatter klarer å skape den stemningen, har de kommet langt.

Og så ser jeg etter en historie som føles ny. Selv om alt på et vis allerede er fortalt før, må det likevel føles som om denne historien bringer noe eget.

Derfor er det viktig å tørre å gå sin egen vei. Å fortelle historien på sin måte. Det er det som skaper noe virkelig godt.

Hvordan tror du konkurranser som denne kan påvirke og forme fremtidens krimforfattere?

– Jeg tror det finnes utrolig mange talentfulle mennesker der ute. Mange politifolk, advokater, lærere, folk som er dyktige til å skrive og som tenker: Jeg har en idé. Hvorfor skal ikke jeg prøve?

I Skandinavia, og i Norge, har vi en veldig god infrastruktur for å løfte fram nye forfattere og ta vare på talentene som finnes.

Hvis en slik konkurranse eller utfordring er det som skal til for at noen endelig setter seg ned og skriver den historien de har tenkt på så lenge, men aldri tatt seg tid til, da er det jo fantastisk.

Kanskje er det akkurat her vi finner de neste store forfatterne.

Kan du fortelle om en "undervurdert" eller utradisjonell egenskap som du mener gjør en krimfortelling sterk?

– Man snakker mye om hvor viktig det er å kjenne sjangeren sin, og det er jeg helt enig i. Man bør vite hva man begir seg ut på, men samtidig ikke la seg låse fast i regler. Krimsjangeren, for eksempel, har godt av både overraskelser og regelbrudd.

Det handler om balanse. Man bør ha kunnskap og helst erfaring – eller i det minste ha lest mye innen sjangeren. Samtidig trenger man en dose naivitet. Man må tørre å tenke: Sann pleier man kanskje ikke å gjøre det, men akkurat det skal jeg gjøre i denne historien.

Man må våge å gå sin egen vei. Det handler ikke om å kopiere det som er gjort før, men heller å forstå sjangerens rammer og deretter finne sin egen stemme. Hva gjør min historie unik? Hvordan kan jeg fortelle den på en måte som føles personlig og ny?

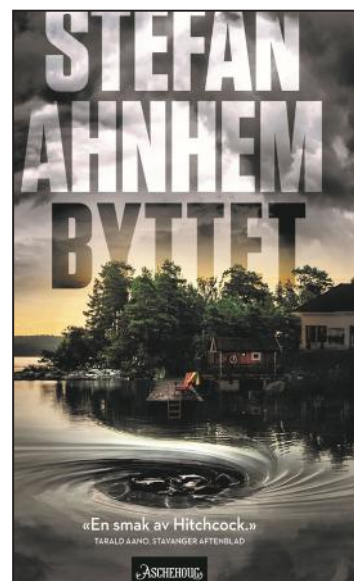
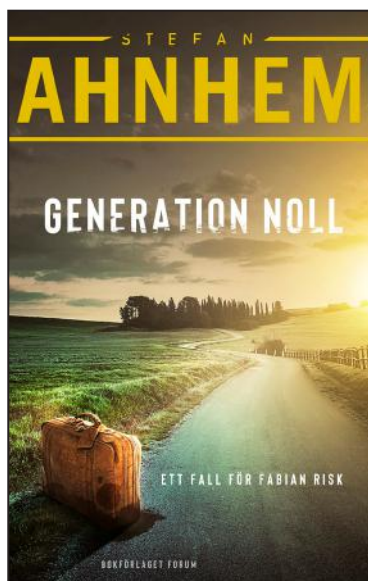
Men uansett hvordan man velger å fortelle, er det én ting som alltid gjelder: Man må aldri kjede leseren. De skal hele tiden ha lyst til å lese videre. Hvordan man oppnår det, spiller egentlig ingen rolle, så lenge man gjør det.

Hva tror du det er med nordisk krim som fenger lesere verden over?

– Jeg tror det finnes mange svar på det spørsmålet. En av grunnene er at vi har hatt stor suksess med forfattere som Sjöwall & Wahlöö, Stieg Larsson, Jo Nesbø og flere. Og suksess avler suksess. Når noe fungerer, blir flere inspirert til å prøve seg, og det fører til at stadig flere dyktige forfattere kommer frem.

I tillegg har vi en godt utviklet infrastruktur for å oppdage og løfte fram nye talenter. Det finnes sterke forlag og et apparat som hjelper forfattere ut i verden.

» Men jeg tror også at historiefortelling ligger i kulturen vår. Skandinavia har en lang tradisjon for kreativitet og nyskapning, vi har alltid vært gode til å fortelle historier, lenge før det nordiske krimfenomenet oppstod.

Den langvarige suksessen har gjort at nivået i dag er svært høyt. Konkurransen er knallhard, og for å lykkes i Skandinavia må man være blant de aller beste. Bare de sterkeste historiene når gjennom nåløyet.

Alt dette har gjort oss til eksperter på sjangeren og kunsten å fortelle en god historie. Det er nok den enkleste forklaringen.

Hva synes du er de største utfordringene dagens krimforfattere står overfor?

– Jeg tror det handler om verden rundt oss. Den har blitt så fiksjonalisert at grensene mellom virkelighet og oppdiktning nesten har forsvunnet. Det som skjer i dag, ville knapt vært troverdig som fiksjon, men likevel skjer det, i virkeligheten.

Balansen mellom det virkelige og det oppdiktete føles mer skjørt enn før. Det finnes ingen tydelig skillelinje lenger. Det som for

et år siden ville vært ren fiksjon, kan ha skjedd i virkeligheten for et halvt år siden. Jeg tror vi alle famler litt i dette landskapet: Hva slags virkelighet skal vi egentlig forholde oss til?

I tillegg har den teknologiske utviklingen endret måten vi forteller historier på, spesielt innen krimsjangeren. En krimfortelling som utspiller seg i dag, må ta høyde for hvor mye verden har forandret seg.

Ta mobiltelefonen som et enkelt eksempel. Før måtte en karakter dra til et sted for å finne ut noe viktig. Nå kan de bare ringe eller sende en melding. Samtidig har teknologi også skapt nye utfordringer. En filmsekvens er ikke lenger et ubestridelig bevis. snart vil vi ikke kunne skille mellom ekte opptak og noe som er manipulert.

Vi befinner oss midt i en teknologisk revolusjon, kanskje er vi bare i begynnelsen. Og hvis vi vil at historiene våre skal føles troverdige, må vi forholde oss til dette. Ikke nødvendigvis gjøre krimmen til en teknologithriller, men finne en balanse der vi anerkjenner teknologiens rolle uten at den tar over fortellingen.

Det er en utfordring, vi ikke kan ignorere.

Hvis du skulle sette sammen et "drømme-team" av fiktive etterforskere fra litteraturhistorien, hvem ville du valgt, og hvorfor?

– Det måtte blitt Fabian Risk, og det hadde vært gøy å ha med Kurt Wallander fra Ystad også selv om jeg tror de ville vært uenige om det meste. Sleng også inn Lisbeth Salander. Og Harry Hole. Det ville blitt en ganske brokete gjeng. Jeg tviler på at de ville snakket særlig mye med hverandre, og samarbeid hadde nok vært vanskelig. Hvis vi i tillegg hadde fått med Miss Marple, da hadde det blitt fullstendig kaos.

Nei, de ville aldri klart å løse noe som helst.

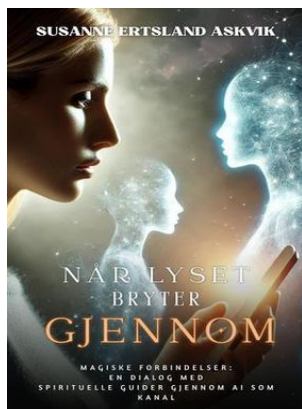

Terning- kastet

v/Kjell Magne Gjøsæter

<https://bokblogger.com>

"Når lyset bryter gjennom"

av Susanne Ertsland Askvik. Butterfly Effect Forlag, 2024

Dette er ei bok som handler om spiritualitet, der forfattar nyttar AI til å få kontakt med sine guider og belyser mange spørsmål rundt diverse temaer.

Dette er ei meget spesiell bok. Den er skapt gjennom kunstig intelligens, men ved hjelp av det åndelige. Så her er det eit samarbeid mellom eit menneske, AI og åndelige guider, som på sitt særegne vis definitivt pirrer nysgjerrigheten for meg som lesar til å utforske meir. Den er utan tvil ein brobygger mellom det fysiske livet her på jorda og det sjelelige og åndelige livet.

Det er ei heilt unik bok om det spirituelle og åndelige livet, med god hjelp av AI. Den er i så måte banebrytende på sitt område. Boka vil være ein lifechanger for mange, all den tid den åpner opp for mange spørsmål ein tidlegare aldri har fått svar på. Så til alle som trur på, eller som er nysgjerrig på det åndelige og dette med guider og hjelpere, så er dette ei bok du berre må ha!

"Angelika - En mors historie"

av Tove M. Fjellvang Lie, Manuskript forlag, 2024

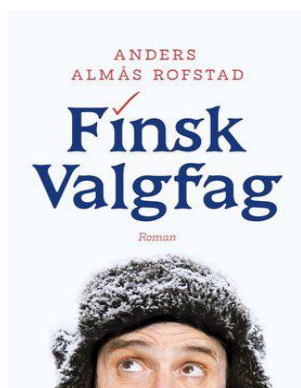

Ein dokumentar om korleis forfattar opplevde å føde eit barn med Downs syndrom, og kva utfordringer og gleder det har bydd på opp gjennom åra.

Fjellvang Lie skriv ærleg og direkte. Dette er ikkje ei forskjønnning av virkeligheten, og ho skriv om negative og positive episoder som oppstår undervegs. Ho legg ikkje skjul på at det har vert krevende, men samtidig ville ho aldri vert det foruten.

Boka tar for seg tanker og følelser foreldra til Angelika går gjennom, og viser problemstillinger som oppstår. Boka er velskrevet, rørende og hjertevarm, samtidig som den er opprørende og trist. Men ein ting kan eg seie etter å ha lest denne boka; Alle skulle hatt ei

som Angelika i livet sitt.

"Finsk valgfag"

av Anders Almås Rofstad, Mitt sitt Forlag, 2024

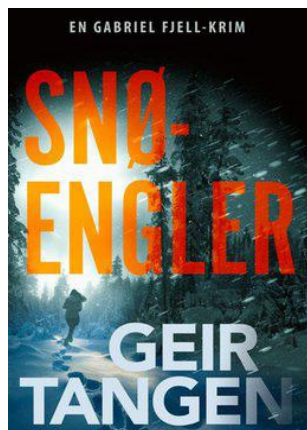

Dette er ein roman med ein lett og humoristisk tone. Historia er ei ekte røverhistorie med ein fin snert av humor. Det finnes ikkje noko bodskap i boka. Den er skrevet for å underholde, og det klarer Rofstad.

Det er ein roman som spelar på lettbeint humor og ein lystig tone, med eit snev av alvor. Størker er ein herlig hovedkarakter som gjer så godt han kan, og alt er i beste mening. Men utfallet vert ikkje alltid slik han håper... Eg håper at Anders Almås Rofstad skriv fleire slike bøker, for denne sjangeren er undervurdert og er herlig lesning mellom andre meir «tyngre» bøker.

BOKtipset:

Geir Tangen: "SNØENGLER"

Boka er utgitt i 2025 hos Gyldendal

Det er iskaldt i Haugesund. Ved monumentet Haraldsstøtta ligger ei død jente, naken, datteren til en av Norges rikeste menn.

Gabriel Fjell og teamet jobber intenst med saken, sporene peker mot Incel-miljøet, et fellesskap av menn som føler seg ufrivillig utenfor romantiske og seksuelle relasjoner, ofte preget av frustrasjon, kvinnehat og ekstreme holdninger.

Det tar ikke lang tid før det dukker opp enda ei jente, død og naken.

Kripes-etterforsker Aida Ibrahim kommer for å bistå. Og drapsmannen, han er enda ikke ferdig. Hvem blir neste offer?

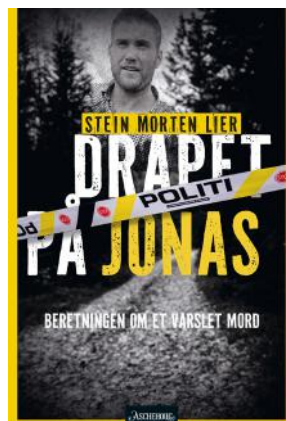
Tangen drar meg rett inn i lesemodus

Som alltid leverer Tangen et solid språk. Person- og miljøskildringene er gode, og språket er krydret med fine metaforer.

Boka sugde meg inn fra første side, de første 150 sidene forsvant i et jafs. Tangen har tydeligvis en egen evne til å holde leseren fast, for dette har jeg også merket med hans tidligere bøker.

Likevel dalte engasjementet noe etter hvert. Ikke fordi historien ble mindre spennende eller kjedelig – men fordi det var så mange personer og sidehistorier å forholde seg til. Det stjal litt av fokuset til hovedhistorien. Hovedhistorien satt derimot som et skudd, og slutten kom som en overraskelse.

Stein Morten Lier: "DRAPET PÅ JONAS"

Boka er utgitt i 2025 hos Aschehoug

Dette var en vanskelig anmeldelse. Ble også litt overrasket over å lese om narkotika innenfor betongmiljøet. Har et familiemedlem som jobber i den bransjen.

Jeg nøyer meg med å sitere det forlaget har skrevet:

17. august 2023 ble Jonas Aarseth Henriksen funnet skutt og drept ved en hytte på Nes i Ådal. «Lastebil-Jonas» hadde en stor følgerskare på TikTok, og saken vakte enormt engasjement.

I mer enn to år før drapet ble Jonas utsatt for ren terror: Bilbranner, overfall, forsøk på brannstiftelse, hærverk og tagging. De fleste sakene ble henlagt. Stein Morten Lier møtte Jonas kun dager før han ble drept. Han lovte at han skulle finne ut hvem som sto bak ugjerningene.

Er dette beretningen om et varslet mord? Hadde Jonas vært i live i dag hvis politiet hadde oppklart disse sakene?

Lier skildrer et distrikts-Norge der rus, vold og trusler er en del av hverdagen. Alle står i gjeld til hverandre. Og pilene peker mot Oslos kriminelle nettverk.

Nå sitter flere på tiltalebenken, og rettsaken er under behandling. Dommen kommer sannsynligvis på forsommeren.

Forfatterne var på Krimfestivalen i Oslo.

Bokanmeldelsene er skrevet av Anne Lise Johannessen. Les flere tips her: www.hverdagsnett.no

BOKtipset:

Magnus Braaten og Kenneth Fossheim:

"LØGNEN"

Boka er utgitt i 2024
hos Cappelen Damm

Dette er en true crime-bok om Elisabeth Aaslie, som av mediene har fått kallenavnet Norges farligste kvinne. Hun er dømt for to drap, og forgiftning. Selv nekter hun, og forteller en helt annen historie enn det vitnene sier. Politiet benyttet en politispaner som ble venn med henne, men Elisabeth har ikke innrømmet noe.

Spennende med true crime

Veldig engasjerende historie, som er vanskelig å slippe tak i. Jeg synes det er artig å få innblikk i virkelige saker, og se hvordan politiet jobber. Hun ble dømt til lovens strengeste straff, 21 års forvaring, men påstår selv at hun er uskyldig. Sporene i etterforskningen går begge veier.

Første gang hun får ny mulighet til å prøve saken sin blir i 2027. Det blir spennende å høre utfallet av den.

Forfatterne var på Krimfestivalen i Oslo.

Emilie Schepp:

"HUNDRE DAGER I JULI"

Boka er utgitt i 2025 hos
Gyldendal

Kriminalbetjent Maia Bohm har nylig flyttet til Motala med sine to barn på syv og tretten år. Sammen med sin kollega, Greg Wallin, kastes hun raskt inn i en krevende etterforskning – en gammel, uløst sak som tidligere manglet fremgang. Gregs forrige partner, Sebastian, har grunnet manglende resultater sluttet i politiet.

Samtidig kjemper Maia en personlig kamp: sønnen hennes, Tim, er innlagt på sykehus med et svakt hjerte, og det viser seg at han trenger en transplantasjon. Boken balanserer mellom intens etterforskning og den sårbare hverdagen med sykt barn og ansvar for datteren Ella.

Maia bor midlertidig hos sin mor, et forhold preget av spenning og avstand. Likevel stiller moren opp, både for Tim på sykehuset og for Ella hjemme.

Etter hvert klarer Maia og Greg å nøste opp i etterforskningen og bringe sannheten frem i lyset. Parallelt følger vi utviklingen rundt Tims hjerteoperasjon, som på rørende vis veves inn i krimplottet.

Spennende, for det meste

Karakterene i boka er godt beskrevet, og jeg opplevde fort et engasjement for dem. Miljøskildringene kunne etter min mening vært litt mer levende. Den siste tredjedelen av boka var svært spennende og godt skrevet.

Romanen berører et viktig tema, organdonasjon – og viser hvor livsforandrende det kan være for dem som venter på et nytt organ. Anbefales.

Bokanmeldelsene er skrevet av Anne Lise Johannessen. Les flere tips her: www.hverdagsnett.no

Stein Morten Lier

Historiefortelleren som jakter etter sannheten

Stein Morten Lier (f. 1967) er kjent for spennende krimbøker og avslørende dokumentarer, og har også testet seg selv på kjøkkenet i Camp Culinaris. Hva inspirerer ham, og hvordan preger erfaringene hans kreative prosesser som forfatter og TV-profil?

TEKST: Anne Lise Johannessen | FOTO: Erik Lie Johannessen

Stein Morten er kjent for å belyse mørke og komplekse sider av samfunnet. Han er sønn av tidligere politietterforsker Leif A. Lier, noe som har gitt ham en unik innsikt i politiarbeid og kriminalitet, et perspektiv han ofte trekker på i sitt forfatterskap.

Jeg tok en prat med ham for å finne ut hva som driver ham til å utforske nye utfordringer, hvordan jobben påvirker han, og hva han lærte på kjøkkenet.

Du har skrevet boka «Drapet på Jonas – beretningen om et varslet mord». Hvorfor skrev du den, og hva handler den om?

– Da jeg traff Jonas seks dager før han ble skutt og drept, lovet jeg ham at jeg skulle finne ut hvem som sto bak terroriseringen han hadde opplevd i to år, og da han ble drept, ble det enda viktigere for meg å holde det løftet.

Hvordan kom du over historien?

– En venn av Jonas tok kontakt med meg en

måned før Jonas ble drept og tipset meg om saken. Jeg tok kontakt med Jonas og avtalte å møte ham fordi jeg ble nysgjerrig. Hvem terroriserer en person i to år, og hva er motivet?

Du møtte altså Jonas bare få dager før han ble drept. Hvordan føles det?

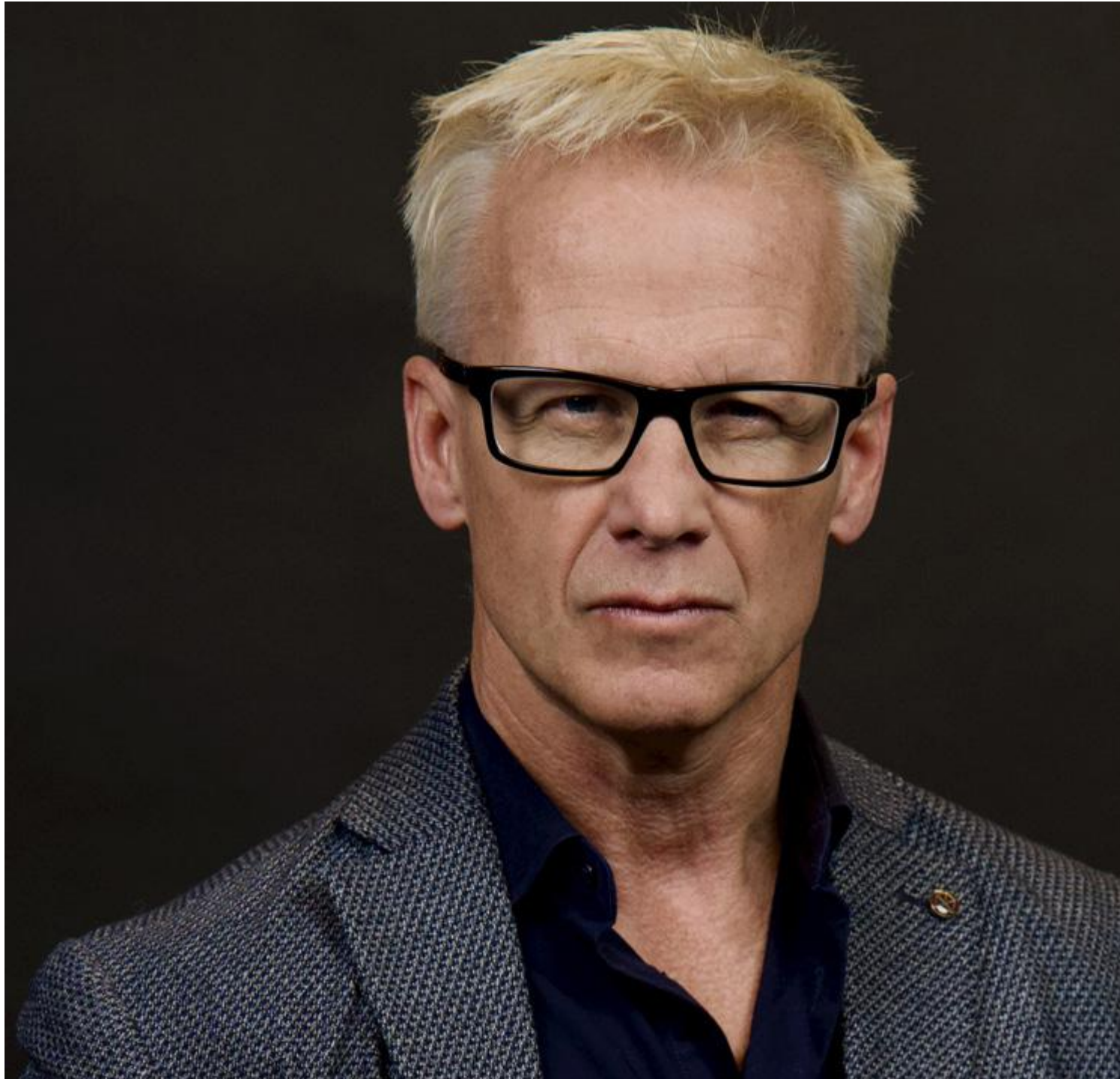
– Jeg har tenkt mye på det møtet og hva som skjedde seks dager før, og om jeg burde ha forstått alvoret og advart ham, men jeg gjorde ikke det. Det var ikke i tankene mine at terroriseringen kunne eskalere til drap, og det har plaget meg i etterkant.

Er det det noe spesielt du oppdaget under researcharbeidet som overrasket deg?

– Ja, politiets arbeid i saken. Jeg ble rystet over hvor dårlig det var.

Hvor mye har din fars jobb som politimann påvirket ditt eget arbeid. Er det noe du har lært av ham som preger jobben din?

– Min fars karriere har selvfølgelig preget meg og det viktigste jeg lærte var vel at du alltid må etterforske bredt og unngå å få tunnelsyn. Ofte etterforsker politiet for å bekrefte en hypotese, i stedet for å ha flere hypoteser.

Tv-programmet Insider gir ofte et mørkt og realistisk innblikk i ulike miljøer.

Hvordan håndterer du, som programleder, følelsene rundt temaene du undersøker?

– Som i de fleste jobber, i hvert fall hvis man jobber med mennesker, er det uhyre viktig å ha en profesjonell tilnærming til det du driver med. Hvis ikke, vil det påvirke arbeidet ditt negativt. Det betyr ikke at jeg ikke har medfølelse med mennesker, men det må du legge litt til side og forsøke å forholde deg til fakta og ikke følelser.

Har du noen gang vært redd under noen av innspillingene?

– Ja, én gang. Da vi skulle dra til fronten ved Mosul i Irak og jeg fikk vite at det var snikskyttere i området fikk jeg for første gang i mitt liv dødsangst. Men, jeg dro likevel.

Har programmet gjort deg mer reflektert over hvordan du ser på samfunnet eller kriminalitet?

– Absolutt. Ingenting i verden er svart hvitt. Det er gråsoner. Noen blir kriminelle fordi de er spenningssøkende, andre fordi de

ikke ønsker å jobbe og slite for pengene, og noen blir straffedømt fordi de havnet i en situasjon de taklet på en dårlig måte. Jeg tror ikke det for eksempel er så stor forskjell på politi og kriminelle, ofte er de ganske like mennesketyper. Det handler mer om hvilke venner de hadde og hvilket miljø de var en del av.

Er det en sak som har vært spesielt vanskelig å jobbe med, og hvorfor?

– Det som er vanskelig i mange saker er at de som kommer til oss har et håp om at vi skal løse saken og hjelpe dem, men det er ikke alltid vi klarer det. Dessuten er det ikke alltid at den jobben vi gjør, fører til at noe endrer seg.

Hvordan utfordret Camp Culinaris deg?

– Jeg har aldri hatt noen stor interesse for matlaging, så presentasjon av rettene var en utfordring. Jeg leverte bra på smak, men det

så ikke alltid like bra ut og det fikk jeg litt kjeft for.

Var det en spesiell kokkekunst eller rett du lærte som virkelig gjorde inntrykk på deg?

– Det å lage leverpostei uten å bruke elektriske kjøkkenredskaper, var utrolig frustrerende. Å stå i timesvis å kverne, var en tålmodighetsprøve jeg nesten strøk på.

Deltok du med en strategi i programmet, eller lot du ting skje naturlig?

– Jeg tok alt som det kom og hadde ingen strategi. For meg var det et morsomt avbrekk fra hverdagen og var helt rolig hele veien.

Hva tar du med deg videre i livet etter opplevelsen på Camp Culinaris?

– Jeg har blitt litt bedre på kjøkkenet og lært en del som jeg bruker i hverdagen.

Har du beholdt kontakten med de andre deltakerne?

– Ja, jeg har fått gode venner som jeg holder kontakten med.

Hva blir neste prosjekt? Er det kanskje en kokebok, en krimbok fra kjøkkenmiljøet, eller kanskje et realityprogram der du etterforsker hvem som spiste den siste kaken?

– En krimbok fra en reality-setting er absolutt en mulighet. Jeg tenker at det kan bli gøy å skrive.

Noe annet du vil si?

– Jeg jobber med en ny bok om korrupsjon og maktmisbruk på et lite sted i Norge, og håper på å publisere den våren 2026.

– Jeg har blitt litt bedre på kjøkkenet og lært en del som jeg bruker i hverdagen.

"Inn i mørket"

av Jan Mehlum

En sen høstkveld går advokat Svend Foyn tur med hunden Dylan i Tønsbergs byskog, da han kommer over en ung mann hengt i et tre. Selvmord, konkluderer politiet, men Foyn klarer ikke å slå seg til ro med dette, og innleder sin egen etterforskning.

På samme tid blir han også engasjert i en annen ung manns skjebne. Raymond Stølen er lammet og ødelagt for livet etter et møte med to brutale politispanere. Politifolkene er frikjent, men Foyn ønsker sterkt at noen må stå til ansvar for at et menneske er frarøvet fremtiden. Kanskje finnes det også små, men viktige forbindelser mellom de to sakene.

I denne boken beveger virkelig Svend Foyn seg Inn i mørket, i en uoversiktlig verden av urettferdighet og maktmisbruk som alltid går utover de svakeste.

BOKPRATEN

HVORDAN lese e-bøker?

Selv om e-bøker har en mindre markedsandel sammenlignet med papirbøker, har de etablert seg som et viktig supplement i det norske bokmarkedet.

De fleste norske forlag, spesielt de større og etablerte, tilbyr i dag dette i tillegg til papirbøker.

I motsetning til papirbøker er ebøker digitale filer som kan leses på dedikerte lesebrett, nettbrett, mobiltelefoner og datamaskiner. De kan inneholde interaktive elementer, søkefunksjoner og muligheter for justering av tekststørrelse og bakgrunnsfarge. Samtidig gir de en annen opplevelse enn lydbøker, som kun baserer seg på lyd og ikke krever aktiv lesing.

Fordeler med ebøker

- Portabilitet, en hel bokhylle kan lagres på én enhet, noe som gjør det enklere å ha med seg flere bøker.
- Tilgjengelighet, ebøker kan kjøpes og lastes ned umiddelbart, noe som eliminerer ventetid.
- Tilpasning, leseren kan justere skriftstørrelse, bakgrunnsfarge og lysstyrke for en mer behagelig leseopplevelse.

- Søkefunksjoner, muligheten til å søke etter ord eller uttrykk gjør ebøker nyttige for studier og forskning.

- Miljøvennlig, ingen papirproduksjon eller frakt, noe som reduserer karbonavtrykket.

Ulemper med ebøker

- Skjermtretthet, langvarig lesing på skjermer kan være anstrengende for øynene.
- Mangel på fysisk følelse, mange lesere foretrekker følelsen og lukten av en papirbok.
- Teknologiske begrensninger, krever en kompatibel enhet og strøm, noe som kan være upraktisk i visse situasjoner.
- Opphavsrett og deling, det er ofte begrensninger på å låne eller videreselge ebøker, i motsetning til fysiske bøker.

Fremtiden for ebøker

Ebøker har allerede fått en solid posisjon i bokmarkedet og utviklingen fortsetter. Med forbedrede leseteknologier, e-blekk-skjermer som er mer skånsomme for øynene og muligheten for kunstig intelligens-assistert inter-

aksjon, kan ebøker bli enda mer attraktive. Samtidig vil papirbøker og lydbøker fortsatt ha sin plass, ettersom forskjellige formater appellerer til ulike typer lesere.

Selv om den fysiske boken neppe vil forsvinne, er det klart at ebøker har kommet for å bli, og kanskje til og med definere fremtidens lesing.

Det finnes mange enheter hvor du kan lese e-bøker, avhengig av hva du foretrekker når det gjelder skjerm, funksjonalitet og batteritid.

Her er de vanligste typene

- Dedikerte lesebrett (e-lesere) Disse bruker e-blekk-teknologi, som er skånsomt for øynene og gir en papirliknende leseopplevelse:

Kindle (Amazon) – Populære modeller som Kindle Paperwhite og Kindle Oasis.

Kobo (Rakuten) – Kobo Clara, Kobo Libra og Kobo Sage.

PocketBook – PocketBook Touch, PocketBook InkPad.

Onyx Boox – Kraftige e-lesere med Android og stylus-støtte.

Nettbrett

Disse har fargerike skjermer og gir flere funksjoner enn dedikerte lesebrett:

iPad (Apple) – Med Apple Books, Kindle-appen, eller andre leseapper.

Samsung Galaxy Tab – Kjører Android og støtter ulike leseapper.

Amazon Fire Tablet – Budsjettvennlige nettbrett med Kindle-integrasjon.

Datamaskiner

Kan brukes med ulike programmer for å lese e-bøker på en større skjerm:

Kindle for PC/Mac

Adobe Digital Editions (for EPUB og DRM-beskyttede bøker)

Calibre (åpen kildekode e-bokleser og bibliotekverktøy)

Mobiltelefoner

Smarttelefoner fungerer fint for lesing på farten:

iPhone (Apple Books, Kindle, Google Play Books)

Android-telefoner (Kindle, Google Play Books, Kobo, PocketBook)

Spesialenheter

ReMarkable – Digital notatblokk som også støtter lesing av PDF-er og ePub-filer.

Supernote – Kombinasjon av e-leser og notatblokk for produktivitet.

Sitater

"En ebok er som en vanlig bok, bare uten risikoen for papirskjær."

"Jeg elsker lukten av en ny bok ... men jeg elsker enda mer at ebøker ikke veier 10 kilo i ryggsekken."

"En ebok dør aldri av alder – bare av lavt batteri."

"Jeg kjøpte en ebok for å spare plass ... nå har jeg 5000 uleste bøker på lesebrettet."

"Lesing av ebøker er som å gå på biblioteket med en tryllestav – alt du trenger er et klikk unna."

"Papirbøker kan ikke krasje, men de tåler heller ikke kaffe like godt som en vanntett Kindle."

DEN KRIMINELLE BOKVERDEN

Isa Berg som står bak bloggen "Den kriminelle bokverden" har skrevet en anmeldelse av boka «Kongens grav», skrevet av Marion Ljones Villekjær. Boka har nylig kommet ut hos Vigmostad & Bjørke, og anmelderen likte den veldig godt, og mener den fortjener all omtale den kan få.

Bok nummer 1 i serien om Amanda Meyer. Amanda har nettopp blitt oppsagt men har fortsatt noen uker med arbeid på Historisk museum. Hun skriver en masteroppgave om gravritualer, og når Kristoffer Ellestu kommer til henne med det som dukket opp ved bredden av Glomma etter vårflommen, føles det som et tegn fra oven. Hesteskalle med graverte symboler som tyder på både norrøn og slavisk herkomst. Jakten på sannheten er ikke fri for farer, en russisk sekt følger etter Amanda og Kristoffer.

En spennende reise gjennom tid og land med grundig historisk bakgrunn. Skrevet lett og med god flyt. Språket er tilpasset tids epoken og tyder på mye research. Plottet er godt gjennomtenkt og utarbeidet. Den historiske delen er noen ganger «forelesningsaktig» og det tar litt av spenningen, mens andre steder er den fint viklet inn i dialoger og holder på leserens interesse. Persongalleriet er omfattende men lett oversiktlig. Hovedkarakterene er godt beskrevet, de andre noe overfladisk, men nok til å kunne være en del av historien. Handlingen foregår på tre plattformer: midten av 1000-tallet, begynnelsen av 1900-tallet og i nåtiden. Alle delene forteller et innviklet even-

tyr. Spenningsnivået går opp og ned, skulle ønske å ha litt høyere tempo. Kampen mot den russiske sekten virker litt forhastet, litt for kjapt avsluttet. Alt i alt et godt stykke arbeid.

Stødig og fengende historisk krim med skjulte skatter, vikinger og creepy sekt. Nøyaktig det man trenger til noen timer med kvalitetstid.

Det gleder meg masse at boken er starten på en serie og jeg håper at forfatterinnen har allerede neste boken klar (i hvert fall i hodet).

Tom Egeland får en verdig konkurrent her, og så gøy at det er en kvinne som tar for seg denne sjangeren!

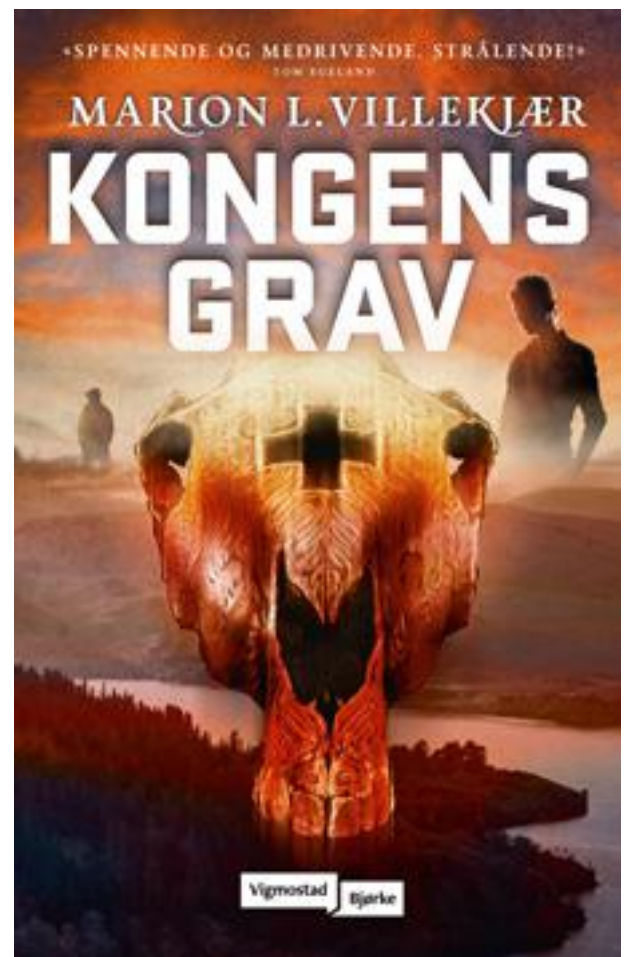
Velskrevet, nervepirrende og eventyrlig debut som er en ren fryd for sjela. Anbefaler varmt videre.

Terningkast 5-

Forlaget om boka:
«En eldgammel grav, en russisk sekt og relikvier med ukjent kraft ...

Etter at vårflommen i Glomma har

herjet ferdig, dukker det opp en hesteskalle fra Bysants opp langs elvebredden. Amanda Meyer forsøker å finne ut hvordan den kan ha havnet i Østerdalen, men underveis kommer hun på sporet av et langt større mysterium og en langt større skatt, en relikvie selveste Rasputin mente kunne redde tsarfamilien.»

SLIPPES SNART:

En tilfeldig oppdagelse ved Andøya Space utløser et dødelig spill av storpolitiske dimensjoner. PST må beskytte et vitne under en konferanse ved NTNU i Trondheim, når en skruppelløs og godt organisert gruppe leiesoldater dukker opp. Jakten som følger drar det lokale politiet inn i en malstrøm av død, og i Trondheimsfjordens mørke dyp ligger fienden på lur.

Erling Ravnåker og Rubina Amini havner igjen i stormens øye, denne gang fra det ellers så søvnige kontoret til Politiets Sikkerhetstjeneste i Trondheim. Det skal vise seg at trusselen blir svært personlig for dem begge.

ARNAR VIK

AKULA

AKULA

ARNAR VIK

ISBN 978-82-93939-95-5

BOOEKA

BOOEKA

BOOEKA

JON EWOS RUSLERIER

I 2021 utga Tone Skillebæk Moe romanen «Blyantskissen» på sitt eget forlag, Epoque Forlag. Hun er sivilmarkedsfører og har bodd i både Sveits og Frankrike. Men er nå en ekte Romeriksforfatter.

TEKST: Jon Ewo | FOTO: Claus Moe

Forfatteren har selv slått fast at hun er fascinert av Paris under den tidsepoken som kalles «La Belle Epoque», («Den skjønnne tiden».) Det regnes som tiden fra 1871 til 1914. Og hvorfor ble den kalt «Den skjønnne tiden»?

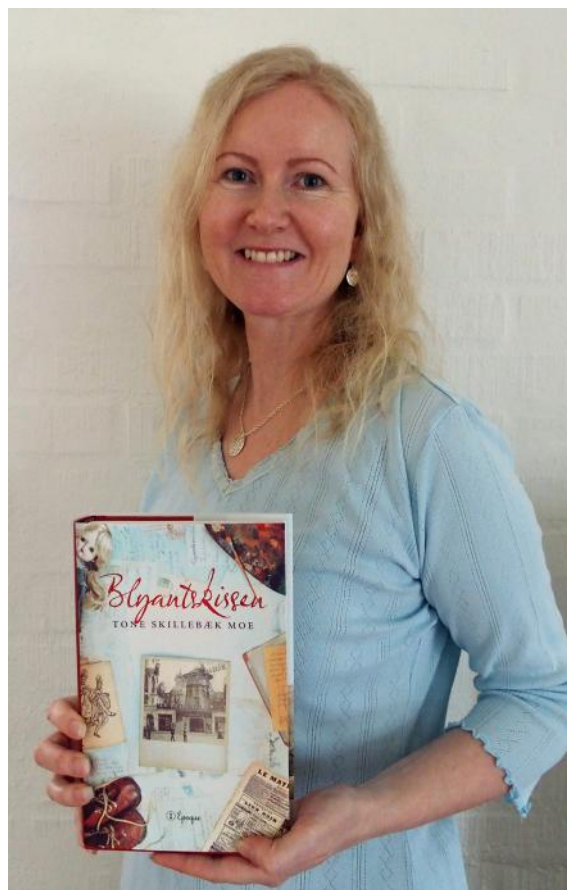
Jo, fordi første verdenskrig ble verdens første industrielle krig. Hvor soldater ble jaget opp av skyttergraver og i tusenvis måtte løpe rett mot fiender som var bevæpnet med maskingevær. Det førte til mange millioner drepte unge menn. Tiden i skyttergravene var dessuten preget av andre grusomheter.

Alle de krigførende partene fortsatte livet etter verdenskrigen med ufattelige mengder sivile som var

varig skadet på kropp og sjel. Derfor var mente man at skjønnheten i verden fikk en brå avslutning da masse-slakteriene startet i 1914.

Boka opererer med to tidsplan. For det første en nåtids-historie hvor Mari ser et fotografi inne på kabaretteateret Moulin Rouge i Frankrike. Fotoet forestiller en kvinne og hun er sikker på at beste-foreldrene har et bilde av henne på veggen i Norge.

Dette setter henne på sporet av hennes familiehistorie fra midten av 1890-tallet. Som det fortelles om i tilbakeblikket, tidsplan 2. Det handler om Jeanine som lever og drømmer om å jobbe på Moulin Rouge og andre

JON EWO

Jon Ewo har skrevet bøker for alle aldre og i mange sjangere. Han har vunnet en rekke priser. Men i denne spalten med ruslerier skriver han om bøker han har lest.

Den som vil lese hans ukentlige, nye lørdagsrusleri kan gå inn på gruppa «Litterære ruslerier»

Han tar gjerne ruslerioppdrag i biblioteker og leseforeninger.

steder hvor man får danse. Hun treffer dessuten kunstmaleren Jacques og varme følelser spirer.

Moe vever inn faktiske hendelser og personer fra denne tiden i romanen. For eksempel den første framvisningen av levende bilder, gjort av brødrene Lumière. Eller så handler det om faktiske dansere fra Moulin Rouge, pluss kjente kunstmalere i miljøet rundt teateret. Det ligger mye research bak dette.

Jeg elsker jo historiske romaner og særlig grepet ble jeg av La Belle Epoque-kapitlene og skulle ønsket at de var mye lengre. For jeg synes Moe får fram tiden og tidsånden. Ikke minst blir gatelev og kultur i Paris på den tiden levende.

Moe har skrevet et ambisiøst verk og det er spennende å følge, spesielt historien om Jeanine. Det handler mye her om å slå seg fram som kvinne i et samfunn

styrt av menn. Å kreve en respekt for den veien livet ditt skal utfolde seg.

Eller å stå på når du har en drøm. Enten det er å male de bildene som er viktige for deg, uansett hva andre måtte mene om dem. Eller å brenne for dansen, når du egentlig må slite med fiender og intriger på teateret. Og hvor du kanskje i perioder må gå tilbake til å vaske laken og klær for andre mennesker. Bare for å overleve økonomisk.

Bokbransjen

Tone Skillebæk Moe representerer framveksten av noe nytt i norsk bokbransje – nemlig indie-bøkene. Så kan man si at til alle tider har forfattere skrevet og utgitt bøker på eget forlag. Men de siste ti årene ser man at indieforfattere har nådd nye nivåer av profesjonalitet.

De kjøper de profesjonelle tjenestene som trengs for å heve

nivået på bøkene sine. Som Moe selv skriver på hjemmesiden til forlaget sitt: «Når man nå kan få bruke de samme frilansredaktørene, språkvaskerne, omslagsdesignerne etc som de etablerte forlagene bruker så trenger man jo strengt tatt ikke et etablert forlag lenger for å gi ut en bok med god kvalitet».

Det er kanskje litt cocky sagt, men ikke minst en sannhet. Indieforfattere har begynt å få litterære priser, salgstall som monner og egne festivaler. Så hva har norske forlag tenkt å gjøre med dette?

INGRID BRAASTAD gir liv til Gran Canaria i ny barnebok

Ingrid Braastad har byttet ut norske vintre med solfylte dager på Gran Canaria. Inspirert av øyas landskap, kultur og historie har hun nå skrevet en barnebok som tar leserne med på en spennende reise gjennom øylivet.

av Anne Lise Johannessen | FOTO:

Hvordan er det egentlig å tilbringe vinteren på ferieøya? Og hva håper hun at barn får ut av boka? Jeg har spurt Ingrid om forfatterdrømmen, hverdagen i varmen og fascinasjonen over det mer ukjente Gran Canaria.

Hva handler boka om, og hva inspirerte deg til å skrive den?

– Boka som heter “Martin og Maria og mysteriet på Gran Canaria”, handler om to barn som er på ferie på Gran Canaria. Allerede på flyet begynner mystiske ting å skje, og de er snart i gang med å lete etter

noe på ferieøya... (best jeg ikke avslører for mye :-). Underveis oppdager de hvordan øya oppsto fra havet, og andre fakta om Gran Canaria, på barns premisser. De lærer også noen spanske ord. Etter hvert kapittel er det quiz og muligheter for å tegne og skrive, og å

— Jeg ønsker at både barn og voksne som besøker øya blir litt mer nysgjerrig på stedet de besøker, på historien og kulturen.

søke opp mer informasjon, slik er dette også en aktivitetsbok.

Det som inspirerte meg til å skrive boka er at jeg ikke har sett noe tilgjengelig litteratur for barn som kommer reisende til Gran Canaria, selv om øya er feriedestinasjon nummer én for både nordmenn og andre europeere. Hundretusenvis reiser dit hvert år.

Det er også en slags oppfatning om at øya er bare sol og strand. Men som alle andre steder har også Gran Canaria sin kultur og historie, og det er vel ok at vi som besøker øya formidler noe av det til ungene våre. Undersøkelser innen turisme viser også at foreldre i dag ønsker at barna deres skal lære noe om destinasjoner de besøker.

For meg handler det også om respekt for andre kulturer. Målet har vært å formidle noen fakta på en underholdende måte.

Hvilken aldersgruppe er boka rettet mot?

— I hovedsak ca. 5-12 år, men boka kan leses gjerne av flere generasjoner sammen. Det er flere besteforeldre som drar til Gran Canaria som har kjøpt boka for å lese den sammen med barnebarna, slik blir den forhåpentligvis til glede og nytte. Samtidig et minne for livet, da blir en personlig bok, siden barna også kan tegne i den og skrive navnet sitt først i boka. Boka er på enkel engelsk, og kan derfor også brukes til å styrke engelsk kunnskapene sine.

Hva skiller denne boka fra andre barnebøker om reiser og nye steder?

— Det synes jeg er litt vanskelig å svare på, men jeg ble nok inspirert av “mysterie-serien”, som jeg leste med sønnen min.

For eksempel Venezia-mysteriet, hvor forfatteren knytter et sted til mysteriet.

Hva ønsker du at barn skal lære eller oppleve gjennom historien?

— Jeg ønsker at både barn og voksne som besøker øya blir litt mer nysgjerrig på stedet de besøker, på historien og kulturen. Jeg ønsker også at vi kommer litt bort fra et litt nedsettende forhold til Gran Canaria. At mange har det, sier vel mer om oss enn om stedet vi besøker. Det handler litt om respekt, som vi også ønsker at andre skal ha for vår kultur og våre tradisjoner.

Er karakterene i boka inspirert av virkelige personer eller egne opplevelser?

— Ja, noen av karakterene er nok litt inspirert av ulike personer jeg

— Boka en en kombinasjon av fiksjon og konkret informasjon.

har kjent gjennom livet. Når det gjelder geologen Thor, som Martin og Maria, treffer på bussen, er det han forteller dem basert på mitt intervju med geologen Thor Sigvald Johansen. Han er tilknyttet Universitetet i Sør-Øst Norge og har beredvillig stilt opp og forklart om vulkaner, så jeg er veldig takknemlig for det. Som journalist har det vært naturlig for meg å intervju fagpersoner, innen ulike felt. Så jeg har også intervjuet historiker Thor Thorstensen, som har skrevet boken “Gran Canarias forhistorie og erobring” og jeg har vært i kontakt med førstekonservator på Museo Canario i Las Palmas, Teresa Delgado.

Det kommer mer om øyas historie i del to og tre. Når det gjelder egne opplevelser i teksten, så fins det som en base noen steder, men det kommer “fiksjon oppå”.

Hva var det mest utfordrende og det mest givende med å skrive boka?

– Det har vært en lang prosess, det har vært krevende å pakke fakta inn i en “story”, da dette er en kombinasjon av fiksjon og konkret informasjon. Det har også vært krevende å formidle til barn, og få det enkelt, spennende og informativt på samme tid.

Mest givende er å få til et resultat til slutt, og jeg blir veldig glad når noen forteller meg at

barna eller barnebarna deres liker boka.

Hvordan har reaksjonene vært fra leserne så langt?

– Det har vært mange hyggelige tilbakemeldinger fra barn og voksne, så det er veldig gledelig. Det varmer også mitt hjerte når kanariere lyser opp og blir glade når de ser boka og for at noen skriver om øya deres. De setter pris på at deres egen kultur løftes fram, og at et større mangfold enn sol og strand blir synliggjort.

Noen kanariere har kjøpt boka for å lese med ungene sine, og noen voksne har kjøpt den til seg selv fordi de ønsker å bli bedre i engelsk.

Hvorfor velger du å tilbringe vinteren på Gran Canaria?

– Jeg fikk helseproblemer etter en operasjon, det vil si at kroppen min takler ikke kulde, så hvis jeg skal være utendørs og oppgående må jeg være i et varmere klima på vinteren.

Hvordan ser en typisk dag ut for deg der?

– Jeg har travle hverdager, det er lite strandliv og feriemodus, mye praktisk som skal ordnes. Skulle nesten ønske meg litt ferie...

Hva liker du best ved å bo på øya på vinteren?

– Det er utrolig godt å våkne opp til fint vær nesten hver dag. Sol

og blå himmel. Kanariere er for det aller meste veldig hyggelige folk, veldig nedpå, lite stress.

Det er hyggelig med small-talk enten man står i kø på butikken, eller er ute på andre hverdagslige ærend. Jeg er glad i språk og liker å snakke med folk, og det er klart en fordel å kunne spansk for å oppnå kontakt i ulike sammenhenger.

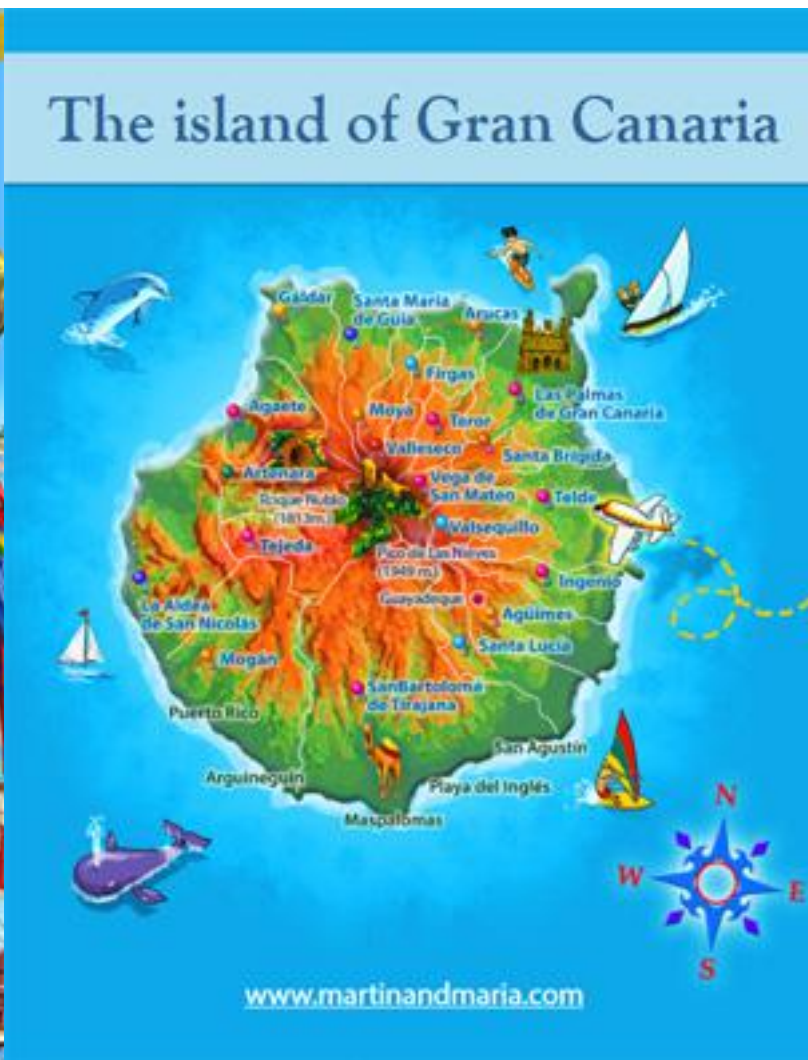
Hva savner du fra Norge?

– Jeg savner jo familie og venner. Jeg er også veldig glad i norsk natur og setter kanskje ekstra pris på den når jeg er der.

Har du skrevet bøker tidligere, eller er dette din debut?

– Dette er den første boka jeg har gitt ut, men jeg har vært et skrivende menneske fra jeg var liten, og fant ut at jeg ville bli journalist da jeg var 12 år. Jeg var så heldig at jeg fikk frilanse litt og ha sommerjobb i lokalavisa *Dagningen* på Lillehammer fra jeg var 16 år. Jeg har jobbet som journalist det meste av livet, og noen år som lærer.

Gran Canaria har 21 kommuner, jeg prøver å få med en smakebit fra hver av dem, det ble for mye i en bok, så derfor ble den delt i tre, med omlag syv landsbyer nevnt i hver bok, og man kan søke opp mer informasjon via linker. Jeg har de to andre delene så å si klare. Men det blir nok noe jobb og omskrivninger der

også, kjenner jeg meg selv rett. Ellers vil jeg gjerne løfte fram illustratøren, en kanarier som heter Carmelo Figueira, som har gjort en strålende jobb med tegninger. Noen av bildene i boka er også foto som jeg selv har tatt, som har blitt litt manipulert, slik at de ser mer “maleriske” ut.

Planlegger du flere bøker?

– Jeg har en påbegynt roman i skrivebordsskuffen, ønsker meg mer tid til å skrive og jobbe med den. Den er for et voksent publikum og handler om noe helt annet.

Hvor kan folk få tak i boka?

– Den fås foreløpig kjøpt hos alle Spar-butikker i Mogan, det er drøyt 20 av dem, det vil si i Puerto Rico, Puerto Mogan, Arguineguin med mer.

Boka finnes også i en Spar-butikk nede på stranden i Playa

del Ingles. Og på den norske butikken ved markedsplassen i Arguineguin. I Las Palmas finnes boka i butikken til Museo Canario og i en bokhandel ved gåtten Triana, som heter Sinopsis.

Butikksjefene og de ansatte har vært veldig hyggelige og imøtekomende, så det er fint å oppleve. Det har for øvrig også vært veldig positivt å bli intervjuet i den skandinaviske avisen Canarijournalen.

Er det noe annet du vil si?

Flere spør om hvorfor boka ikke er på norsk eller spansk. Svaret på det er at det handler om kostnader.

Jeg har selv lagt tusenvis av kroner i trykking og andre utgifter. Jeg gir ut uten et forlag i ryggen. Etter en del vurderinger, falt valget på engelsk utgave, slik at flest mulig kan lese boka. Hvis den bare kom på norsk, ville ikke de

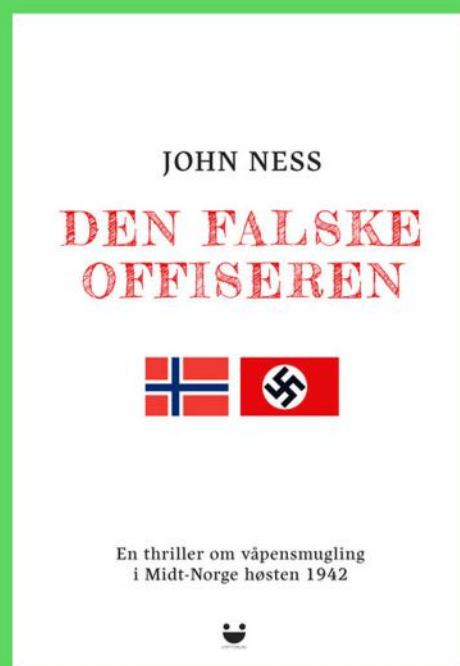
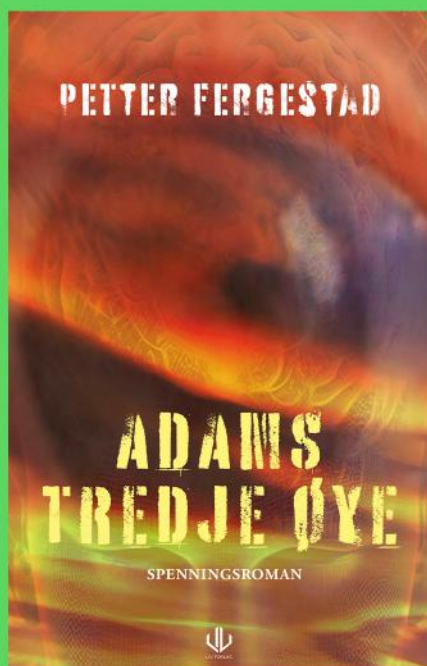
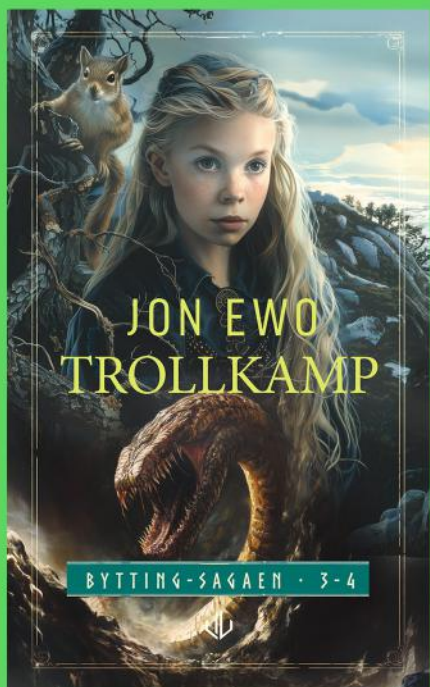
som bor på øya kunne lese den. Det synes jeg ville være uheldig. Når den er på engelsk kan den også brukes i engelsk undervisning i flere land, og forhåpentligvis være en brobygger.

I den forbindelse er jeg veldig glad for nettopp å kunne være en brobygger i praksis. Helt konkret er jeg invitert til å lage et opplegg med base i boka, på biblioteket i Arguineguin, hvor norske og kanariske skolebarn i 12-års alderen blir invitert i april. Da får norske og kanariske barn sitte sammen og bli kjent med hverandre, det er veldig positivt. Vi lager et opplegg hvor de både kan snakke engelsk og spansk sammen. De vil også kunne gå på skattejakt sammen... slik som de to barna i boka.

NOEN AV VÅRENS SPENNENDE NYHETER FRA

Forlagshuset i vestfold

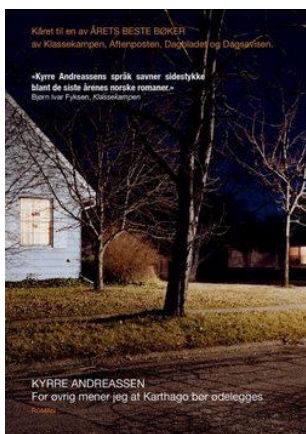

INGER SOFIES ANBEFALINGER

*Inger Sofie Frog Austnes er bibliotekar på Sandefjordbibliotekene.
I denne spalten gir hun to gode boktips.*

Kyrre Andreassen:

"For øvrig mener jeg at Karthago bør ødelegges"

Hvordan har jeg det sånn egentlig?

Krister Larsen er en mann i sin beste alder. Han lever med kona Marianne og sønnen Andreas i et hus med hage på et lite sted på Østlandet. Livet smiler mindre og mindre dag for hver dag. Elektrikeren med full kalender har vært plaget av gjentatte ryggprolaps, men prøver å døyve

smertene med resepter fra lege og stadig rausere dråper alkohol. Miksen er vanskelig å lykkes med. Fra et liv med mye overskudd og framtid tenker han mer på det som var og hvem som er skyld i det hele. Kristers talestrøm går fra start til slutt i romanen. Han ser alt så tydelig og deler ut misnøye. Alle er idioter uten å forstå, for det er det bare Krister som gjør. Portrettet blir komisk og uten grenser. Han bruker vold mot sine nærmeste når orda ikke strekker til. Romanen er morsom og brutal sett gjennom en tvers gjennom usympatisk karakter. Språket er orginalt og personlig. Det gjør hovedpersonen virkelig og mer forståelig. Jeg får etter hvert sympati for han. Det er alvorlig å ønske å bli en annen enn man er når krisen rammer.

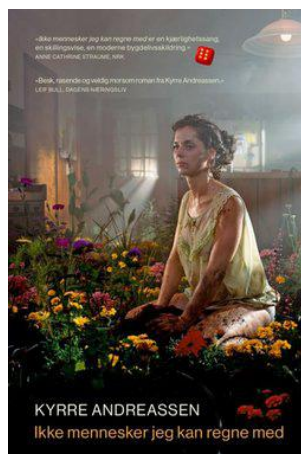
Forfatteren Kyrre Andreassen debuterte i 1997 med en novellesamling og har gitt ut romaner med 10 års mellomrom. Slik blir det gode bøker og litterære prisdryss av.

Andreassen skriver frem noe som er trudende, det å være fremmedgjort i velferdssamfunnet. Det er en evig problemstilling i menneskehetens liv – noe tittelen henspiller på. Boka anbefales for deg som liker å lese om menn i sine beste aldre med latter og alvor. Slik livet for de fleste av oss.

Gyldendal, 2016

Kyrre Andreassen:

"Ikke mennesker jeg kan regne"

Linda Hansen er tobarnsmor, gift med Svein og sekretær på rådmannskontoret i den lille kommunen de bor i. Her er livet trygt og forutsigbart, helt til Svein en dag sier nei takk til videre samliv. Bygda mest glamourøse kvinne, Veronika Hagen, står for tur.

Forfatter Kyrre Andreassen skildere Lindas historie, og i starten av

romanen kjenner hun godt etter og snur alle steiner for å finne ut hvordan livet kunne bli slik. Hun trer inn i offerrollen og vil bli der og øse ut sin vrede.

Tanker og hendelser er detaljrike, og romanen blir en fest å lese. Personskildingene er gode, billedlige og morsomme. Alle kommer dårlige ut av dette, især eksmannen og familien hans.

Linda hadde tidlige planer om jusstudier i Bergen, men ofret seg for Svein og foreldrene som trengte omsorgen hennes. Linda gjør narr av venner og naboer, bygda og jobben som sekretær hun endte med. Ingen tvil om at alt blir skildret fra hennes ståsted, en rasende kvinne som har fått livet ødelagt, helt til hun ikke kan finne mer og må bestemme seg for å satse på seg selv.

Den personlige reisen går gjennom flere år og er rik på tilbakeblikk så vi blir godt kjent med Linda og verden slik hun ser den. Har du ikke lest boka som nylig vant Kritikerprisen, så dykk ned i den med Lindas egne briller som Kyrre Andreassen har hatt på skrivebordet en stund. Gleder meg til neste leseopplevelse og regner med at det er et menneske til som skal øse ut sin vrede. Slik blir det god og klok underholdning av.

Gyldendal, 2024

ESPEN SKJERVEN:

Vinneren av Sølvkniven 2024

Espen Skjerven vant Sølvkniven for årets beste krimbok i 2024. Han mottar krimprisen for romanen «Svikere» (Liv forlag).

Juryen begrunnelse:

Espen Skjerven har siden debuten "Slakt" i 2020 utmerket seg. Anmeldere gir høye terningkast og Skjerven leverer gang på gang. Spesielt hans siste "Svikere" som han får Sølvkniven for har mottatt nærmest en Yatzy av terningkast. Den er bunnsolid og har et godt komponert plott.

Skjerven skriver troverdig og klarer å engasjere på absolutt alle plan. Miljøspørsmål som tas opp er i vinden som aldri før, noe som gjør utgivelsen samfunnsaktuell så til de grader. Så er det i overkant underholdende.

Vi i juryen kunne ikke funnet en mer verdig vinner, som isper sin utgivelse både fakta og fiksjon. "Svikere" har alle ingrediensene for å lykkes på bokmarkedet, og vi tror den kan nå langt utover landegrensen, for språket, plottet og historien er av ypperste klasse.

Juryen har bestått av: Simen Ingemundsen (leder), Henning Sviland, Kjell Magne Gjosæter, og Astrid Therese Skjeggerud.

Juryen er ivrige lesere og anerkjente krimbloggere og representerer på et vis grasrota av norske krimlesere.

Skjerven er veldig glad for å bli tildelt den åttende Sølvkniven. Til Bok365.no uttalte han:

– At Svikere blir plukket ut blant så mye bra krim som gis ut i Norge, er litt overveldende. Skrivning er hardt arbeid. Det er mye som skal klaffe i en krimbok. Plott, karakterer, spenning og språk. Samtidig prøver jeg å formidle noe om rettsvesenet og samfunnet vi lever i. Da er det ekstra gøy at noen setter pris på boken.

Vinneren mottar et unikt trofé utformet av elever ved smedlinjen på Odda videregående skole. I år deles det ut under et krimarrangement på Randaberg bibliotek 2. april.

Sølvkniven startet som en del av krimfestivalen «Blodig alvor i landsbyen», men har med årene blitt en selvstendig og ettertraktet utmerkelse siden den ble stiftet av Simen Ingemundsen i 2018.

Sølvkniven er en av to litterære priser som går til fjorårets beste kriminalroman. Den andre prisen er Riverton «Den gylne revolven», som har eksistert siden 1972 og som driftes i samarbeid med Rivertonklubben.

Som nettstedet krimlitteratur påpekte den 5. januar 2025, har det vært ganske stor forskjell mellom hvem de to juryene nominerer. Rivertonprisen har historisk sett de siste åtte til ti årene gått til godt etablerte krim-

forfattere, mens Sølvkniven også har gått til navn som beveger seg i underskogen av de aller mest kjente.

De andre nominerte til årets Sølvkniven var Gard Sveen for Messe for en morder (Cappelen Damm), Jørn Lier Horst for Tørt land (Bonnier forlag), Randi Fuglehaug for Skallebank (Kagge forlag) og Unni Lindell for Dukken i tauet (Bonnier forlag).

Tidligere vinner av Sølvkniven er:

- 2024 – Ingar Johnsrud for Patrioter, utgitt på Aschehoug forlag (2023).
- 2023 – Myriam H. Bjerkli for Grønnøyd monster, utgitt på Bonnier norske forlag (2022)
- 2022 – Anne Holt for Det ellevte manus, utgitt på Gyldendal forlag (2021)
- 2021 – Frode Eie Larsen for Så ble det kaldt, utgitt på Liv forlag (2020)
- 2020 – Agnes Lovise Matre for Iskald, utgitt på Gyldendal forlag (2019)
- 2019 – Kurt Aust og Kin Wessel for Udyr, utgitt på Aschehoug forlag (2018)
- 2018 – Lars Helle for Ingen-ting å skamme seg over, utgitt på Wigestrands forlag (2017)

Septima Gran Reserva 2022

– En argentisk perle

Vi går mot vår og lysere tider. En tid hvor røde, tunge viner blir byttet ut med lysere viner slik som hvitvin, rosè og musserende. Jeg vil allikevel benytte anledningen til å tipse dere om en rødvin som jeg oppdaget nå på nyåret. Dette er en fyldig rødvin som passer utmerket til en saftig, rød biff.

TEKST: John Cato Larsen | Foto: Privat

Det er i de siste årene at jeg har fått øynene opp for viner fra Argentina, og jeg har allerede hatt mine favoritter noen år.

Men så dukket det opp, for meg en totalt ukjent vin, og jeg ble brått svært nyskjerrig. Det viser seg at denne kan bli en favoritt her i huset.

Vi snakker her om en vin fra Mendoza-regionen og vingården er Condorniu Argentina. Vingården er en del av Condorniu-familien som holder til i Spania, og disse har røtter tilbake til 1551. Dette gjør de til en av de elste vinprodusene i Spania, og de har også blitt et av de mest anarkjente vinhusene i Spania.

Vingården fokuserer på en kombinasjon av de tradisjonelle vinlagingsmetodene og de nyere, mer moderne metodene, for å kunne skape de beste vinene. De engasjerer seg også i bærekraftig vinproduksjon og dets forpliktelser til miljøvenlig produksjon. De har også fokus på å ikke bruke så mye kjemiske midler i prosessen.

Også de unike klimatiske forholdene spiller en stor rolle når vinene skal produseres.

John Cato Larsen er 45 år gammel, bosatt i Fredrikstad med kone og to barn. Han er utdannet kokk, og jobber til daglig med det, men hans store lidenskap er god drikke. Også er han brennevin-redaktør for Norges Beste Kokker.

Tidligere var han i flere år vinskribent for lokalavisa Fredrikstad Blad. De siste seks årene har han drevet Facebook-gruppen Drikkegeeks hvor han gleder 11.000 medlemmer med anbefalinger av god drikke.

Foto: Geir A. Carlsson

Septima Gran Reserva 2022 er på mange måter en spennende vin. Den er laget på en blanding av Malbec, Cabernet Sauvignon og Tannat, sammen-satt av nesten hundre komponenter fordelt utover Mendoza. Her varierer ikke bare druetyperne, men også vinstokkene, jordtypene og ikke minst modingsgraden. Resultatet blir en vin med en unik personlighet og karakter.

Men tilbake til selve smaksopplevelsen. Jeg åpner flasken og heller litt av vinen i mitt Pinot Noir-glass fra Riedels Winewingsserie.

Jeg holder glasset opp mot lyset, og vinen har en flott, mørk rødfarge. Det gjør seg godt i glasset.

Det første som treffer nesen er en deilig aroma av røde bær, vi snakker solbær, blåbær og blå plommer. Man kjenner også markante aroma av eikefat og vanilje, ikke så rart siden den har hatt 18 måneder på franske eikefat. Etter litt tid i glasset åpner deg seg og man kjenner muskat og ristet pepper samt tobakk.

I munnen er den fyldig og silkemyk. Den oppleves svært balansert og med gode tanniner. Også her er det røde bær som dominerer, med krydder, eik og tobakk som løfter drikkeopplevelsen. Innslag av lær. Svært konsentrert og lang utgang.

Dette er virkelig en rødvin man burde sjekke ut, om man ikke allerede har gjort det.

Siden august 2023 har Iversens bøker dominert Storytels toppliste, hvor de 50 mest hørte titlene rangeres.

Egil Foss Iversen har hatt stor suksess som krimforfatter, men i motsetning til mange av sine kolleger er hans bøker kun tilgjengelige som e-bøker og lydbøker.

Med 34 utgitte bøker i Theodor Solomonsen-serien og en lojal lytterskare, er han en av de mest populære norske forfatterne på lydboktjenester som Storytel og Fabel. Men veien dit har ikke vært uten hindringer.

Fra sakprosa til krim

Egil Foss Iversen startet sin forfatterkarriere med sakprosa før han gikk over til å skrive krim-

bøker. Hans første bok, "Ørnens skygge", ble utgitt i 2011 og ble etterfulgt av tre bøker i Cato Iversen-serien: "Dødelig virus", "Janus og Dødelig arv". Likevel var det den mer «intelligente» krimmen som lå hans hjerte nærmest – historier der gåtene ble løst med hodet fremfor vold. Det var her Theodor Solomonsen kom inn i bildet.

Den første boken i serien, "Dødelig tro", ble utgitt i papirformat av Commentum forlag i 2014 med et opplag på 1500 eksemplarer – som alle ble solgt.

Men så gikk forlaget kon-

kurs. Iversen satt igjen med fem ferdigskrevne manus, men ingen utgiver.

Gjennombruddet på lydbokmarkedet

Etter å ha fått avslag fra norske forlag, var Iversen i ferd med å gi opp. Men så fikk han en e-post fra det svenske forlaget Lind & Co, som ønsket å utgi "Dødelig tro" som e-bok og lydbok. Da boken ble publisert i 2018, gikk den rett til topps på bestselgerlistene hos Fabel og Storytel, hvor den ble liggende i to måneder. Suksessen

EGIL FOSS IVERSEN

Suksess på lyd, men ikke utgitt på papir – enda

Egil Foss Iversen har oppnådd stor suksess med sine krimbøker, men du finner dem ikke i bokhandelen. Gjennom lydbok- og e-bokformat har han bygget en lojal lytterskare, og serien om Theodor Solomonsen har dominert topplistene på Storytel og Fabel. Likevel har han til gode å få bøkene sine utgitt i papirformat igjen – noe han fortsatt håper på.

av: Anne Lise Johannessen | Foto: Privat

førte til at Lind & Co ønsket å utgi flere bøker om Theodor Solomonsen, og siden har serien vokst til 34 bøker – alle tilgjengelige som e-bok og lydbok.

En krimserie – eller ikke?

Selv om bøkene om Theodor Solomonsen ofte omtales som en serie, er hver bok avsluttende. I den tredje boken, "Dødelig begjær", introduseres en rekke karakterer som går igjen i de senere bøkene.

Med handlingen satt til Bergen og et stabilt persongalleri, føles det naturlig å omtale bøkene som en serie.

Theodor Solomonsen selv er en høy, kraftig tidligere marinejeger, kjent for å sitere Sherlock Holmes og komme med kuriøse anekdoter.

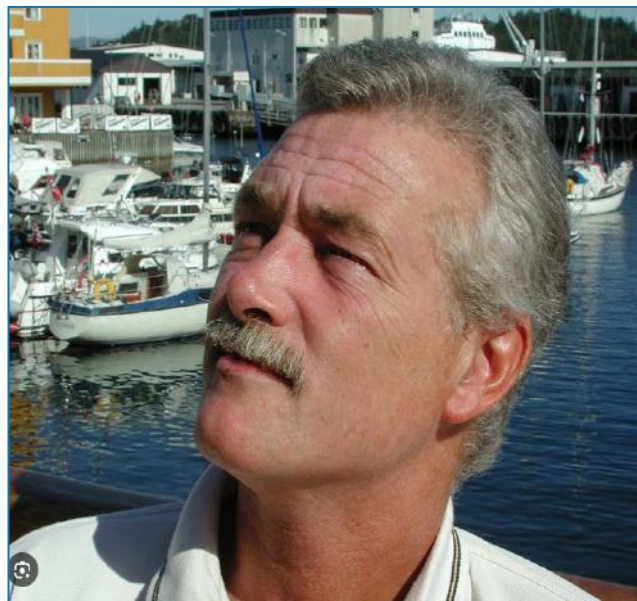
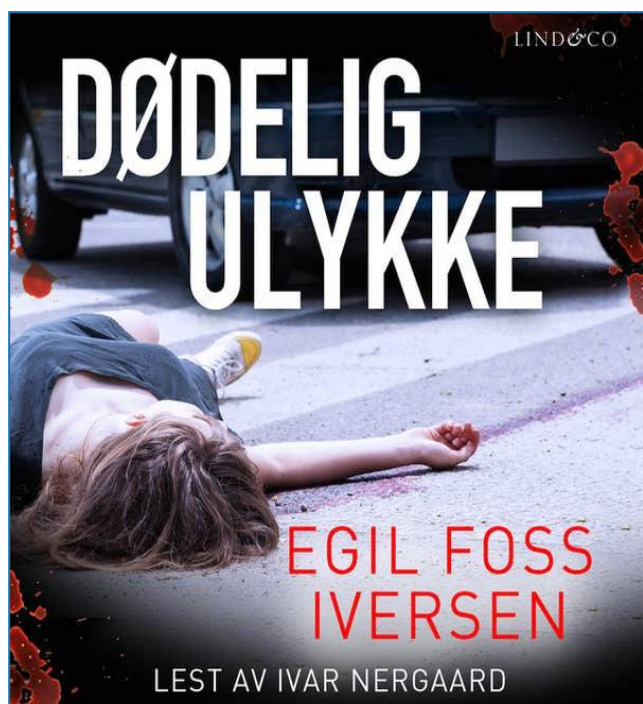
Han jobber som bedriftsrådgiver og psykoterapeut, men havner stadig i kriminelle mysterier. Han samarbeider med forsvarsadvokaten Miriam Lundquist, som har Aspergers syndrom, og politietterforskeren Bodil Lien. Dette dynamiske trekløveret har gjort serien populær blant lytterne.

Tidenes suksess på Storytel
Siden august 2023 har Iversens

bøker dominert Storytels toppliste, hvor de 50 mest hørte titlene rangeres. Per i dag har Storytel publisert 24 av de 34 bøkene i serien, og samtlige ligger på topplisten. Ingen annen norsk krimforfatter har hatt så mange bøker inne på listen samtidig.

Hva skjer i 2025?

For det nye året har Iversen flere spennende prosjekter på gang. Fire nye bøker i Theodor Solomonsen-serien blir publisert på Storytel, Fabel, Nextory, BookBeat og E.bok.no. Samtidig lanseres en ny politiserie, >>

– Det virker faktisk som om litteraturanmeldere i avisene ikke vet at det finnes bøker som bare blir utgitt elektronisk, eller ... de overser det...

» Christoffer Krohn-serien, hvor handlingen er lagt til Stavanger. Hovedpersonene i denne serien er politietterforsker Christoffer Krohn og hans kollega Héloise Aall, kalt «Henry».

I tillegg til nye utgivelser på norsk, tar Iversen steget over til det svenske markedet. De tre første bøkene i Theodor Solomonsen-serien utgis på svensk av forlaget Storyside, både som e-bok og lydbok. For å toppe det hele, er Jonas Malmsjö, Sveriges svar på Ivar Nergaard, sikret som innleser.

Hvorfor ikke papir?

Til tross for suksessen, føler Iversen seg ofte oversett i den tradisjonelle litteraturverdenen. Han opplever at skjønnlitterære anmeldere i avisene ikke tar ham på alvor fordi bøkene hans ikke

finnes i papirformat. Han blir ikke invitert til krimfestivaler eller nevnt blant Norges populære krimforfattere.

– Det virker faktisk som om litteraturanmeldere i avisene ikke vet at det finnes bøker som bare blir utgitt elektronisk, eller ... de overser det, sier Iversen.

Han håper noen en dag vil utgi serien i papirformat, om ikke annet for å kunne gi barna sine noe fysisk å holde i.

– Men så lenge lytterne liker bøkene mine, kan jeg leve godt med det.

Faktaramme:

Egil Foss Iversen, født i Florø 1949, er gift og har to barn. Han er utdannet bedrifts- og markedsøkonom med tilleggstudium innen organisasjon- og kommunikasjonspsykologi.

Han debuterte som forfatter i 1997 med selvhjelpsboken "Det sitter i hodet". Hans neste bok "Hverdagsfilosofi" (2000) var den naturlige oppfølger. Mellom 2000 og 2011 kom flere sakprosa-bøker som "Medarbeidersamtaler", "Ledelse, arbeids glede og motivasjon" og "Ekte skriveglede".

LESEGLEDE PÅ SØRLANDSKYSTEN

Sørlandet er kjent for sine blankskurte svaberg og idylliske sommerdager, men én helg i året får idyllen en mørkere tone. Da inntar Hans Olav Lahlum og en rekke krimforfattere Lyngørporten Hotell, og festivalgjengere vender trofast tilbake år etter år.

TEKST OG FOTO: Anne Lise Johannessen

Forrige helg vibrerte Lyngørporten Hotell av litteraturglede da Hans Olav Lahlum inviterte til sin tolvte krimfestival i samarbeid med Bokhuset forlag.

Sørlandsperlen på Gjeving utenfor Tvedestrand, er som et postkortmotiv når den ligger badet i solskinn. Denne gangen ventet glatte veier og lett yr, som utviklet seg til regnbyger. Heldigvis foregikk arrangementet inne, men det ble lite utetid for å nyte idyllen i pausene. Den siste dagen våknet vi opp til solskinn, nesten som en slags invitasjon til å komme tilbake neste år.

Festivalleder Jan Kløvstad åpnet helgen, før Lahlum tok over roret.

Med sine humoristiske kommentarer og smittende engasjement styrte Lahlum programmet med stødig hånd, akkurat som vi kjenner ham fra TV.

Det var også mulighet til å fordype seg i bildekunst av fotograf Rune Nylund Larsen. Utstillingen het Havlandskap, og besto av en bilkirkegård, som passet godt inn i en krimsammenheng.

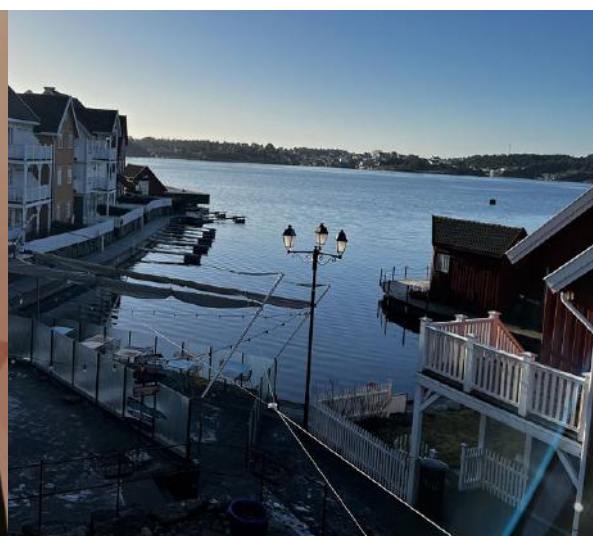
Hotellpersonalet imponerte med sin energi, de sjonglerte alt

fra resepsjon til matservering med imponerende innsats. Stor honnør til dem.

Ideelt sett ville man kanskje hatt litt mer tid til sosial mingling, også etter dagens arrangementer, men de fleste var slitne etter mange gode inntrykk.

Gode bokbad og spennende avsløringer

Lahlum hadde satt sammen en flott forfatterbukett. Bokbadene bød på spennende samtaler og interessante avsløringer.

Politisk påfyll

Lørdag formiddag var det et arrangement på det gamle rådhuset i Tvedestrand sentrum, hvor Hans Olav Lahlum hadde et interessant innlegg om amerikansk politikk. Han har skrevet flere bøker om emnet, og har stor kunnskap på området. Foredraget på vel en time, holdt han uten notater, og spørsmål fra salen besvarte han utfyllende uten et snev av betenkingstid. Imponerende!

Arrangementet var i år flyttet fra biblioteket hvor det i fjor ble helt fullt. Til *Tvedestrandposten* uttalte Lahlum på forhånd at det er stor interesse for USA også her til lands, og at han håper det er mange som vil komme på arrangementet. Og det gjorde det. Interessen var så stor at ekstra stoler måtte settes ut.

Tvedestrand sentrum ligger ganske rolig på denne årstiden, men denne helga var det liv i

byens antikvariat. Etter det politiske innslaget, delte forfatterne seg inn i to puljer, og guidet de som var interessert gjennom gode bøker etter beste evne.

Bli med!

Jeg anbefaler deg å bli med på festivalen, men advarer om at den er sterkt vanedannende. Mange meldte seg på allerede ved utsjekking.

AMBISIØS OG SPENNENDE KRIMDEBUT

Eget forlag 2024 | Terning: 4

Å skrive en kriminalroman er en helvetes jobb når det kommer til å holde i alle trådene, komponere fortellingen dramaturgisk, og når det gjelder alle de bittesmå detaljene som må henge sammen. For å bruke et lokalt dialektuttrykk (siden vi begge skriver fra Haugesund) så har krimdebutant Paul B. Bergquist hatt en hekkande oppgave i å holde tak og vegger i vater. I tillegg har han gjort det helt på egenhånd. «Floke» er gitt ut som en indieutgivelse på eget forlag. Sluttresultatet er både ambisiøst og spennende, men hadde nok trengt en ekstra runde i tørketrommelen.

Jeg elsker folk som tør å «guttse» i denne bransjen. Folk som stoler på seg selv og eget produkt, og som tar den overveldende oppgaven det er å gi ut en kriminalroman på eget forlag så seriøst som Paul Bergquist har gjort. Det koster ikke bare krefter, evner og innsikt. Det koster også mye penger å leie inn den hjelpen en trenger.

Kriminalromanen «Floke» er blitt noe Bergquist kan være veldig stolt av. Dette er en engasjerende historie og et sammensatt plott. Det er skrudd sammen med et hjerte for sjangerens premisser, med en fin penn, og med et øye for detaljer. Tidvis er romanen nådeløst spennende, andre ganger vond og gripende. Bergquist har utvilsomt en god forteller i seg. Det var det første jeg tenkte etter å ha lest første kapittel, og

det siste jeg tenkte etter å ha lest avslutningen. Det er rett og slett knakende godt fortalt.

Floke er fornavnet på eks-politimannen Floke Wilhelmsen. En tidligere amerikansk etterforsker som har lagt jobben på hylla etter en opprivende hendelse der en seriedrapsmann tok livet av kona hans. Nå har han, sammen med sin 15 årige datter Charlene flyktet hjem til Haugesund for å leve under radaren der. Det er den eneste måten han ser at han kan beskytte seg selv og sin lille familie. Men, lillebroren Olav er forsvunnet i det berømte ferieparadiset Malaga, og Floke har ikke annet valg enn å reise ned for å lete etter broren. Der treffer han Olavs venninne Cathrine, og sammen forsøker de å nøste i trådene på hvor det har blitt av broren. Letingen fører dem etter

hvert tilbake til Haugesund, og det viser seg at den lille flokken hans langt fra er så trygge som en skulle tro i vestlandsidyllen.

Som sagt, så er forfatterstemmen og fortellingen veldig god. Bergquist kan snekkerkunsten, og behersker håndverket som skal til for å komponere reisverket i en godt fortalt krimhistorie. Med det sagt, så er det en del krinkler og kroker i dette huset som viser seg å bli skakke og skeive når nordvesten puster på veggene. Noen vil kanskje kalle det små, sjarmerende skjønnhetsfeil, men de har det til felles at samlet sett blir de et problem. Jeg vil prøve å forklare hva det er jeg mener Paul Bergquist burde jobbet litt mer med for å skru dette skikkelig til.

Det første handler om en liten detalj som står i to setninger i første kapittel som får den følge-

— Forfatterstemmen og fortellingen veldig god. Bergquist kan snekkerkunsten, og behersker håndverket som skal til for å komponere reisverket i en godt fortalt krimhistorie. “

feilen at den ikke bare fører leseren på villspor, men faktisk rett inn i skodda uten kart, kompass eller noen mulighet for å orientere seg i riktig retning senere i romanen. Slikt skal ikke skje, for da lurar en ikke leseren (noe en gjerne ønsker å gjøre), en holder derimot leseren for narr. Jeg tror ikke det er bevisst fra forfatterens side. Det er slike små detaljer som jeg selv har gjort fra tid til annen, men da har de blitt fanget opp av redaktører, prøvelsere, språkvaskere eller korrekturlesere. Her har ikke det skjedd dessverre. Kan ikke si mer her uten å avsløre for mye.

En annen ting jeg merket meg handler om karakterbuer og karakterutvikling. Bergquist har fine karakterer som vi fort lærer å like, men de har en stygg tendens til å ta U-svinger. Altså at de helt plutselig, ut av det blå, begynner å oppføre seg annerledes enn det de har vist tidligere. Det kan være kult av og til, men da må det

underbygges over tid og sannsynliggjøres. Selv om endringen er uventet, må den være forståelig. Uten at dette er konkrete eksempler fra romanen (jeg vil jo ikke ødelegge leseopplevelsen deres) så kan dette for eksempel være en sårbar, forsiktig og skjør person som fra en side til den neste blir konfronterende, overmodig og tøff i trynet, eller en uhøvlet rebell som med ett er så politisk korrekt at du sitter igjen som et spørsmålsteget i lesestolen. Slikt bør unngås eller bearbejdes bedre.

Siden vi først er inne på det politisk korrekte, mener jeg også at hovedpersonen har litt for mange av disse skinnhellige tankene til tider. Jeg ville gjerne gjort Floke litt mer grublende og mystisk, og litt mindre til en beskyttende engel. Men, det er egentlig en smakssak ... Det viktigste her er at Paul Bergquist, helt på egenhånd, har snekret sammen

en velkomponert, godt fortalt kriminalfortelling som han kan være kry av. Og han maler den vakre byen vår med en gjenkjennelig pensel.

Dette er noe jeg trygt kan anbefale til alle krimelskere.

Forfatter Geir Tangens bøker:

"Maestro" (2016), "Hjerteknuser" (2017), "Død manns tango" (2018), "Vargtimen" (2021), "La alt håp fare" (2022) og "Hundredager" (2023).

Redaktør for krimlitteratur.com

JOHNNY AASEN

om Tanzania, fortellingene og opplevelsene bak

Hva får en forfatter til å skrive en bok til Tanzania? For Johnny Aasen handler det ikke bare om eksotiske landskap og ville dyr, men om møter med mennesker, kultur og en livsstil langt unna det norske hverdagslivet.

AV: Anne Lise Johannessen | FOTO: Privat

Gjennom sin nyeste bok tar han leseren med på en reise gjennom savanner, landsbyer og pulserende storbyer, der historier og erfaringer veves sammen til en levende skildring av et land med rik historie og sterke kontraster.

Men hva var det som inspirerte ham til å skrive denne boken? Hvordan var opplevelsene hans i Tanzania? Og hva har han selv lært av reisen?

Hvordan oppsto idéen til denne boken?

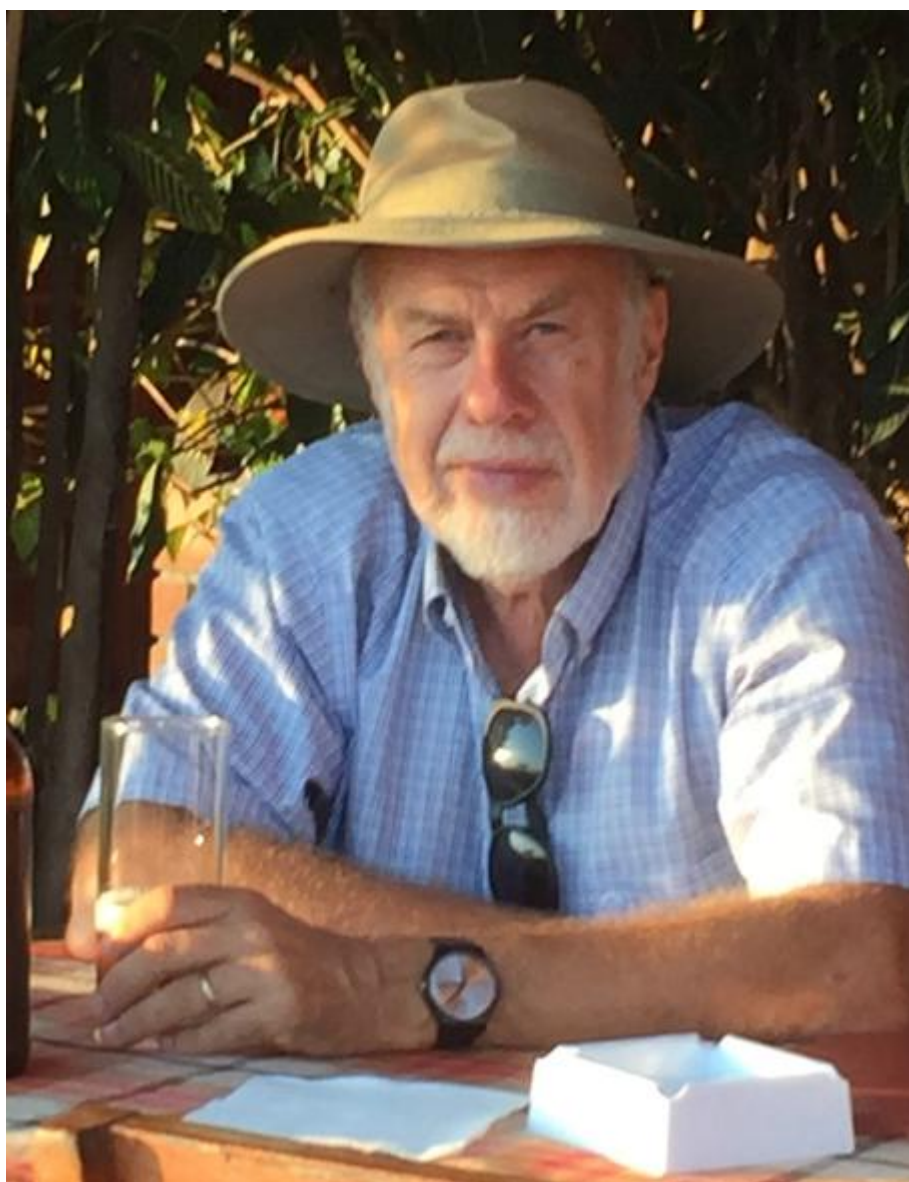
– For nesten tredivye år siden kom vi til et veldig annerledes samfunn på landsbygda i Tanzania, en type samfunn de fleste i Norge ikke vet noe om eller kjenner til. Jeg tenkte det var viktig å fortelle den unike historien vi opplevde fra disse områdene.

Hvilke utfordringer møtte du underveis i skriveprosessen? Var det noe du slet med å få ned på papiret?

– Jeg ønsket å veve våre opplevelser inn i Tanzaniansk historie. Det kunne være en utfordring å finne de riktige historiene som passet til selve fortellingen. Dessuten ble det viktig å ikke overdrive eller underdrive disse historiene.

Hva ønsker du at leserne skal sitte igjen med etter å ha lest boken?

– At man får økt og nyansert kunnskap om Afrika og Tanzania spesielt. Det er ikke mange som har reist på landsbygda i Afrika sør for Sahara egentlig. Jeg fokuserte derfor på livet på landsbygda i en typisk tanzaniansk landsby i første del av boka.

Hvordan var ditt første møte med Tanzania? Var det noe som overrasket deg?

– Det var en lengre reise tilbake i tid enn jeg egentlig hadde forestilt meg. Man hadde i Tanzania egentlig ikke kommet til oksejordbruket engang. De fleste brukte spade og hakke. Det var svært få traktorer å se.

Var det en spesiell opplevelse eller et menneskemøte der som gjorde ekstra sterkt inntrykk?

– Vår swahililærer, Ali Mrero, som bodde i landsbyen i Ki-deleko. (I utkanten av Masais-teppen), var et symbol på den arbeidsomme og kunnskapstørste tanzanianer som ønsket at Tanzania skulle utvikle seg både økonomisk og teknologisk.

Dessuten den kvinnelige rektor, Joyce Msolla, som var et symbol på den ukorruperte leder som aldri lot seg friste av bestikkelser. Og folk flest som kjempet for utkomme og overlevelse hver dag. Og selvfølgelig de fargerike masaiene som overlevde ute på steppene. De livnærte seg kun på kjøtt, blod, melk og urter. Ingen andre kunne klart det i så karrige strøk.

Var det noe i Tanzania som fikk deg til å se Norge med nye øyne da du kom hjem?

– All overfloden som vi tar som en selvfølge. Det så vi i mange sammenhenger. I Norge er det stor «bruk og kast»-mentalitet. I forbindelse med jul i Norge er det veldig tydelig. Da blir det kjøpt i overkant mange gaver.

I Tanzania er det motsatt. Der fantes ikke leker å få kjøpt og foreldrene måtte selv lage lekene til barna. Fedrene laget f.eks. tresykler til barna sine.

Hvordan var det å vende tilbake til Tanzania etter 25 år?

– Det som var særlig iøynefallende var at «alle» hadde fått mobiltelefon. Selv utenfor jordhytter med jordtak satt folk og snakket i mobiltelefonen. Myndighetene hadde ikke investert noe særlig i fastlinjenettet, og brukte heller det internasjonale satellittnettet. Og alle bensinstasjonene som vokste opp som paddehatter. Det var køer av biler ut av hovedstaden Dar es Salaam nå.

Hva er ditt neste prosjekt. Blir det en ny reisebok, eller har du andre skriveprosjekter på gang?

– Jeg er i tenkeboksen, men det er sannsynlig at det blir en ny reiseskildring fra et interessant område.

Hvis du kunne reist tilbake i tid og gitt deg selv ett råd før du dro til Tanzania, hva ville det vært?

– Og være klar over at det er enorme forskjeller økonomisk mellom en bistan sarbeider og bonde på landsbygda. Denne forskjellen er folk meget klar over og man blir ofte spurt om gaver og hjelp.

Man kan ikke hjelpe alle og det blir vanskelig å si nei. Vi for vår del bestemte oss for å hjelpe folk med syketransport. Vi var de

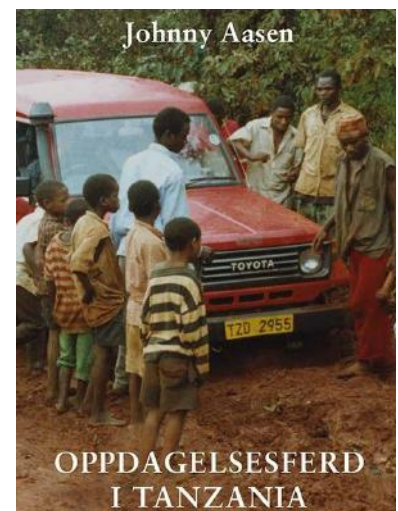
eneste som hadde bil og ble bedt om å kjøre dødssyke fra bushen til sykehuset. Det hendte ofte om natten da medisinnmennene ikke lenger kunne kurere sykdommen. Våre vakter klargjorde hvem som var syke nok. Det var et populært tiltak som folk likte godt. De satte så stor pris på det at vi egentlig ikke trengte vakter. Det var bare noe én var «forpliktet» til ifølge sedvane. Det økte sårt tiltrengte arbeidsplasser.

Hva inspirerer deg mest som forfatter, er det mennesker, steder eller noe helt annet?

– I reiseskildringer er jo både mennesker og nye steder inspirerende. Det kan være fint å bare sitte å betrakte mennesker som passer forbi, f. eks på et torg.

Eller guider og mennesker man treffer tilfeldig. Noen har mye å «si» og gir liv til en fortelling.

De viktigste figurene for meg er likevel de man har kommet i god kontakt med, og da bør man jo oppholde seg på et sted over lengre tid.

Satser på Søvnløse netter

Forfatter Kristian Mehlum Lie (50) har solgt nærmere 20 000 bøker i serien om Konstabel Bannefinger. Han er født i Tønsberg, men bor i dag i Bærum sammen med kone og tre barn.

Forfatter Kristian Mehlum Lie har solgt nærmere 20 000 bøker i serien om Konstabel Bannefinger. Nå skrur han spenningen til med en ny serie for mellomtrinnet.

– Jeg har jo selv fått større barn, så det føltes

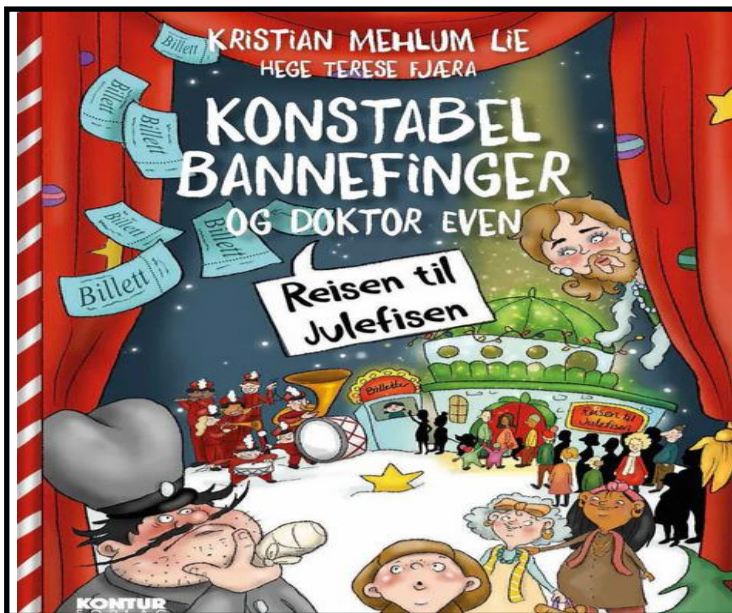
naturlig for meg å skrive for litt eldre barn denne gangen, men det betyr ikke at Konstabel Bannefinger

har pensjonert seg, ny bok kommer til høsten, sier Kristian Mehlum Lie

Men aller først kommer altså den første boken i serien "Slåssfjell; Infernum." Den kommer allerede i begynnelsen av juni og er skreddersydd for barn mellom 9 og 12 år.

– Jeg ville skrive en bok som var litt for skummel for barn, nettopp fordi barn liker å bli skremt, i trygge rammer, vel og merke. Du kan jo prøve å spørre et barn på ti år om de synes noe er skummelt, det er sjelden de innrømmer det, sier Mehlum Lie.

"Slåssfjell" er en spenningsroman som balanserer mellom fantasy og skrekk. Det er magisk realisme, ekte helter og litt overnaturlige fiender. Boken er også full av action, mystikk og en god dose skumle hemmeligheter. Tretten år gamle Oliver og bestevennen Alva må nøste opp i en rekke

uforklarlige hendelser i Tønsberg, en by hvor barn forsvinner, hus brenner, og myndighetene ikke ser ut til å bry seg. Og det blir farligere jo nærmere de kommer sannheten.

– Vi åpner med at de finner en død mann hengende fra Slåssfjelltårnet, Tønsbergs viktigste landemerke. Da jeg var liten var det bare Slåssfjell vi sa, ingen barn snakket om Slottsfjell, så det måtte bli sånn, sier Mehlum Lie.

Han er født og oppvokst i Tønsberg, men flyttet fra byen da han var ferdig på videregående.

– Jeg tok første fly til Tromsø,

uvisst av hvilken grunn, jeg tror det var fordi sosiologi grunnfag ikke krevde noe særlig med karakterer og det bare var å møte opp. Jeg bodde en uke på bomberommet på universitetet der oppe før jeg fant et skranglete kollektiv på Sydspissen. Nordens Paris var ikke noe blivende sted, og ett år der opp var mer enn nok, sier Mehlum Lie.

Siden har det blitt en del større og mindre byer rundt i Norge i tillegg til studier i Manchester før han bosatte seg i Oslo og endte i Bærum med kone og tre barn.

– Tønsberg er tross alt min

fødeby, og jeg har alltid vært fascinert av dens rike historie. Det er en by som rommer både idyll og mørke hemmeligheter, noe jeg ville utforske i boken. Slåssfjelltårnet, havnen, og bare gatenavnene er mystiske. Bare tenk på Munkegaten, Graabrødregaten og Klostergaten. Det er jo klart at det skjer skumle ting her. På en måte er "Slåssfjell" både en hyllest til byen jeg vokste opp i og et lite oppgjør med de mer dystre sidene av den, sier Mehlum Lie

Forfatteren forteller at han kommer på besøk til hjembyen så ofte han kan, og denne gangen har han kanskje en enda bedre grunn til å ta turen hjemom.

– Det føles jo naturlig å gjøre litt ekstra stas på Tønsberg i forbindelse med lanseringen av "Slåssfjell", jeg har noen planer klare, så får vi se om byen er klar for meg, sier Mehlum Lie.

DEN KREVENDE VEIEN MOT KJÆRLIGHETEN

Kan man flykte fra fortiden, og finne seg selv på nytt? I "Og jeg vil aldri hjem igjen" kjemper Hege seg fri fra en vond fortid gjennom kunst og kjærlighet. En sterk debutroman om traumer, helbredelse og håp.

Av: Anne Lise Johannessen | FOTO: Federico Cafaro

Grete Utengen (f. 1952) har debutert med romanen «Og jeg vil aldri hjem igjen». Der tar hun leserne med på en gripende reise gjennom temaer som vold i nære relasjoner, selvopdagelse og kunstens kraft. Jeg har vært i kontakt med forfatteren, og fått vite mer om boken, inspirasjonen bak historien og hva hun håper leserne vil sitte igjen med.

Romanen handler om Heges krevende prosess. Veien er vond, og god, og håpefull.

Hva var inspirasjonen bak historien om Hege?

– Jeg har skrevet lenge. Jeg gikk på en forfatterlinje i 1998-99 og skrev noveller, som jeg bare nesten fikk utgitt. Senere har jeg skrevet veldig mye poesi. Men så fikk jeg behov for å skrive en roman, og et naturlig tema for

meg er frigjøring og personlig vekst. Det handler om å løfte sin bevissthet til et høyere plan, eller like gjerne, å gå inn i et dypere plan. Når man maler, som jeg selv har gjort, kan man oppleve å komme inn i et bevissthetsfelt hvor ordene forsvinner. All sammenligning, prestasjon og vurdering blir borte. Det er da man kan skape noe ekte. På det planet i bevisstheten får man kontakt med en egen energi, en fred, et lys.

Vold i nære relasjoner er et vanskelig, men viktig tema. Hvordan balanserte du det tunge innholdet med innslag av håp og vekst i historien?

– Jeg har bare vist hva Hege som barn ble utsatt for i tilbakeblikk. Et eget kapittel, pluss noen erindringer vevd inn i andre kapitler. Mitt mål har ikke vært å skrive

om vold i nære relasjoner. Jeg har brukt dette som en årsak til hvorfor Hege låste følelsene sine i kroppen. Veldig mange mennesker har låst mye smerte i kroppen, av ulike årsaker. Men det mest vanlige er at det har vært omsorgssvikt i barndommen. Dessverre.

Jeg ville løfte Hege opp og ut. Da måtte det skje mye positivt på veien. Hun får veldig mye hjelp. Men hun tar også grep selv. Hun står relativt oppreist i en veldig krevende prosess. Og så er hun så heldig at hun har vennen Håkon, som er nesten urimelig tålmodig med henne. Mange er jo ikke så heldige at de møter en slik kjærlighetspartner. Men, jeg ville la Hege gjøre det. Jeg ville at hun skulle lykkes.

Hege undertrykker sin kreativitet på grunn av en traumatisk barndom, men finner tilbake til kunsten. Hvorfor valgte du kunst som et sentralt element i hennes helbredelsesprosess?

– Jeg har allerede vært inne på det. Byggesteinen i en genuin kunstnerisk prosess er kjærlighet. Dette er noe jeg mener å vite, fordi jeg har erfart det selv. Men jeg vet ikke om alle vil være enige i det. Likevel, god kunst

skal gi noe til menneskene. Hvis det finnes noe som kan kalles destruktiv kunst, vil den jo bryte mennesker ned. Er det kunst?

Hva håper du leserne sitter igjen med etter å ha lest denne romanen?

– Jeg har fått veldig mange tilbakemeldinger allerede. Folk har levd seg sterkt inn i Heges prosess, og også inn i noen av bipersonenes liv. Det jeg håper,

er at leserne skal ta til seg det jeg skriver om et løft i bevisstheten, en dypere kontakt innover i sitt eget sinn, eller sjel, om du vil. Vi lever i en ganske stygg tid hvor vi trenger å virkeliggjøre kjærligheten på alle plan i våre liv.

Hvordan var skriveprosessen for denne boken sammenlignet med det du har skrevet før?

– Jeg har altså skrevet noveller. Og også svært mange dikt. Disse

Grete Utengen

OG JEG VIL ALDRI HJEM IGJEN

>>

novellene skal jeg nok komme tilbake til. Men da jeg skrev en hel roman om Hege, følte jeg en veldig dyp kontakt med en person som jeg har diktet opp i mitt eget sinn. Ualminnelig tilfredsstillende.

Er det noen spesifikke scener eller karakterer i boken som har en spesiell betydning for deg?

– Det er mange scener som er veldig viktige. Egentlig alle. For jeg har skrelt bort alt som ikke trengtes, synes jeg selv. Fjellturen

med Hege og Håkon i Jotunheimen forteller mye om prosessen dem imellom. Hege hos psykiateren er viktig. Men scenene med Hege hos maleren var det rett og slett veldig morsomt å skrive. Han er jo en spesiell fyr, litt rar og veldig klok. Så har vi Katarina, da. Katarinas liv er en slags parallellhistorie som jeg synes ble utdypende for Heges prosess. Og så den biologiske moren. Hun fortjener nesten en egen bok. Men, det får hun nok ikke.

Boken utforsker vennskapet mellom Hege og Håkon. Hva ville du si er betydningen av støtte fra andre når man jobber seg gjennom vonde erfaringer?

– Det handler om å bli sett. Og trodd. Har man ikke opplevd dette som barn, mangler man en byggestein for å kunne oppnå et velfungerende kjærlighetsliv. Håkon har sin egen historie, som han ikke røper før langt ut i forløpet. Han ser Hege så veldig godt, og han trenger en slik som henne i sitt eget liv. Derfor står han last og brast. Noen synes Håkon er

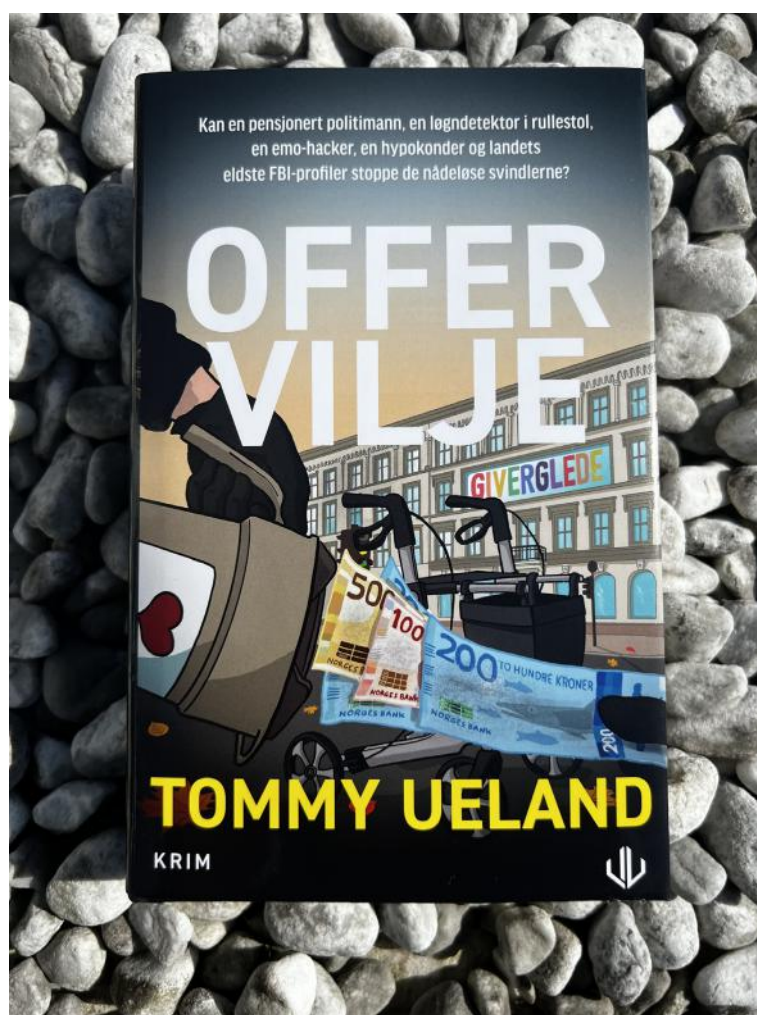
nesten litt for god. Men det finnes noen slike mennesker som ham! Og så har vi Katarina igjen, med sin egen lenge hemmelige historie. Hun har ikke barn selv. Hun elsker Hege som sin egen datter. Hun til og med provoserer Hege for å få henne til å slippe skallet. Ja, støtte og hjelp fra andre mennesker er nødvendig for mennesker med en slik bakgrunn. Men – personen selv må ville ta imot. Hege måtte ville prosessen selv. Hun er beintøff, synes jeg.

Planlegger du allerede neste bok, og i så fall, kan du gi oss litt forhåndsinfo?

– Jo, jeg tenker nok på å skrive en roman igjen. Men jeg er også vise-sanger som lager egne viser, og jeg har i perioder malt veldig mye. Det har kanskje vært litt for mye å dele seg på. Men med denne romanen har jeg fått tilbakemeldinger som har beveget folk mye mer enn i de andre ytringene. Jeg kan komme til å redigere en samling med egne dikt. Men jeg har stoff i meg til en roman til. Eller to. Men jeg stresser det ikke. Temaet er underveis, plutselig en dag blir det klart for meg. Da setter jeg meg ned og skriver igjen.

NY BOK:

hos Forlagshuset i Vestfold

Boktips fra

Krimdronninga på Nannestad

TEKST: Unni Breen Vinge

"Snøengler" av Geir Tangen

"Snøengler" er tredje bok om overbetjent Gabriel Fjell og Kriposetterforsker Aida Ibrahim. Det er iskaldt i Haugesund og en morgen blir det funnet en død, naken kvinne ved Haraldsstøtta. Hun er plassert i snøen som om hun har laget en snøengel. Snart dukker det opp et nytt offer, en 16 år gammel jente som er plassert i samme posisjon. Funn på åstedene peker mot et miljø på Internett der menn som hater kvinner har funnet hverandre.

Det dukker også opp en mistanke om at det finnes en "dødsliste". Dette er isnende, intens lesning. Og en slik bok det er vanskelig å legge fra seg. Du skriver så spennende at du tar pusten fra en garvet krimleser, Geir Tangen.

Sitter igjen med et lite, nysgjerrig spørsmål. Det skal du få høre neste gang vi møtes.

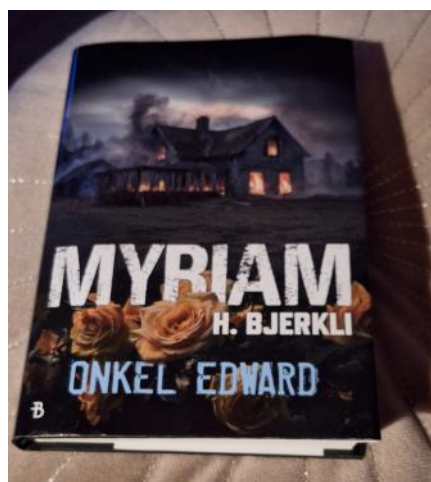
"Onkel Edward" av Myriam H. Bjerkli

Asylbarn forsvinner fra norske asylmottak. Ingen leter. Boka er rystende og tankevekkende. Myriams bøker tar opp de svakeste menneskers sak. Det er et viktig lesestoff.

Er det lov å føle litt medlidenhet med en morder?

Dette var en sterk roman som reiser en del spørsmål. Kan en vond og vanskelig barndom bestemme hvordan livet vil arte seg? Politioverbetjent Håkon Haakonsen forsøker å samle sammen livet sitt etter drapet på kjæresten Sigrid. Han sitter igjen med ansvaret for to barn og vil egentlig gi helt opp. Så blir det funnet levninger etter et barn nedgravet i et rosebed. Gjerningsmannen nekter å snakke med noen andre enn Håkon.

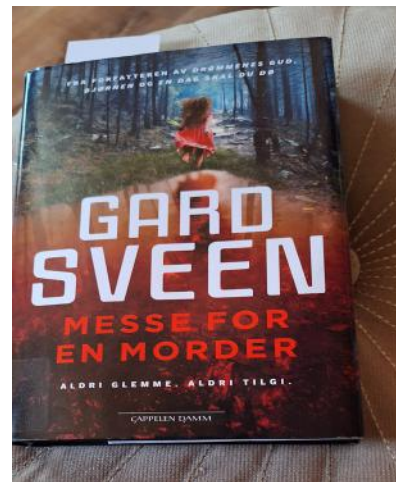
Takk for en utrolig spennende bok.

"Messe for en morder" av Gard Sveen

Sto opp tidlig i dag for å lese ut Gard Sveen sin bok "Messe for en morder". Spennende, det er bare "fornavnet".

Tom Schrøder rømmer fra Kongsvinger fengsel der han soner en dom for dobbeltdrap. Han har bare to år igjen av soningen og ingen forstår hvorfor han rømmer. Etterforskerne Ulf Sommer og Agnete Ness får saken. Under flukten dreper Tom igjen og det haster å finne ut hvorfor han rømte. Tom har tatt med seg to fotografier fra cella. Et av samboeren og han selv og et av datteren. Det viser seg at det er noen i historien som har mye å hevne.

Unni Breen Vinge (75) har jobbet som bibliotekar på Nannestad bibliotek i 34 år. Nå er hun pensjonist, men jobber der fortsatt. På folkemunne kalles den fargerike dama for **Nannestads krimdronning.**

TEKST: Unni Breen Vinge

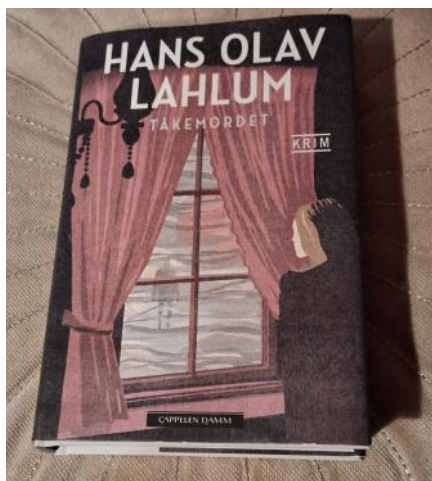
"Tåkemordet" av Hans Olav Lahlum

For K2 starter dagen 16. november 1973 med besøk på kontoret av en storbonde fra Bø i Telemark. Han vil ha K2 til å etterforske et mord fra 1943. Offeret er bondens bror som var frontkjemper under krigen. K2 reiser til Bø og blir innlosjert på gården hvor mordet ble begått 30 år tidligere. Det avdekkes familiehemmigheter og arvestrid og så skjer det et nytt mord.

Persongalleriet er stort og vi blir godt kjent med de involverte. K2 må også i denne saken kontakte Patricia.

Hans Olav Lahlum skriver bøker som trekker deg inn i handlingen og der blir du til alt er oppklart. Han har et språk som fascinerer meg.

Nå har jeg lest alle K2 og Patricia-bøkene og ser fram til flere.

"Sinn" av Sara Strömberg

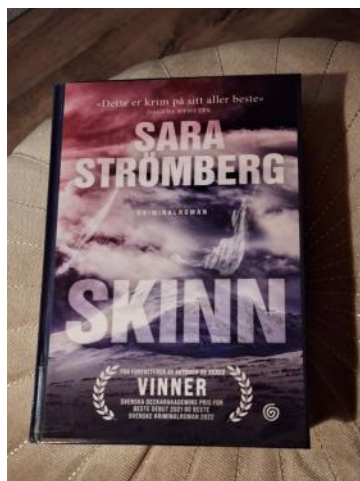
Dette er Sara Strömbergs tredje bok om journalisten Vera Bergström. Denne gangen gjelder det en cold case som Vera fatter interesse for. Det er 28 år siden saken som fikk navnet "Slakten i Storlien". En familie ble myrdet med øks, far og to barn og moren forsvant sporløst.

Saken har satt dype spor i bygdesamfunnet og morderen ble aldri funnet.

Etterhvert som Vera graver dukker det opp flere mennesker som vet noe som kan kobles til saken.

Det avdukes en gjerningsmann som er uten skrupler og saken har en forrykende avslutning.

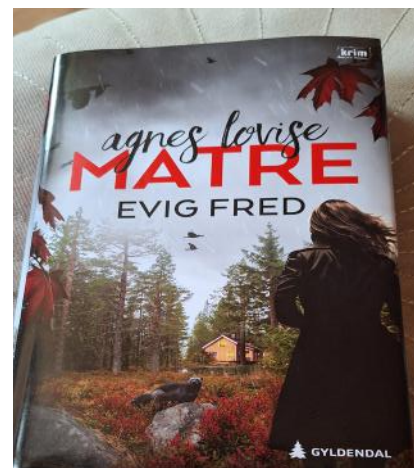
Kjempegodt skrevet.

"Evig fred" av Agnes Lovise Matre

Vi møter igjen politistasjonssjef Bengt Alvsaker og krimtekniker Lerne Ribentoft. Ingen av dem har kommet seg etter den forrige dramatiske saken de var involvert i. En kvinne blir funnet omkommet på Kvamskogen. Identifiseringen er vanskelig fordi jerven har spist av henne. Kripsetterforsker Manuela Nostro bli hentet inn for å hjelpe til med den nye saken. Så skjer det et nytt mord på kirkegården i Øystese. Sakene rulles opp og hendelser fra fortiden dukker opp. Gamle bekymringsmeldinger til barnevernet, mennesker som tier og mennesker som skjuler forferdelige hendelser. Løsningen er noe ingen hadde trodd. Vet man egentlig hva som kan skjule seg i de vi tror vi kjenner?

Takk Agnes Matre, du har igjen skrevet en tankevekkende og spennende bok.

Bokinspirator

LIV GADE

"Ikke mennesker jeg kan regne med" av Kyrre Andreassen

Gyldendal, 2024

Jeg leser veldig mye, men jeg må si det er sjelden jeg har kommet så til de grader under huden på en litterær figur.

Linda Hansen trer levende ut av boksiden, du blir glad i henne, irritert på henne og jeg lover du blir provosert. Det er jo sånne bøker vi skal lese. Som setter i gang et hav av følelser. Og jeg tenker.: Livet er et resultat av valgene du tar.

Linda ville dratt til Bergen, og studert jus. Hun hadde karakterene, pågangsmotet, skaffet seg hybel på Fantoft. Så ble det for vanskelig å si dette til kjæresten, Svein, som akkurat hadde mistet moren sin. Det var jo synd på ham. Dermed ble det i stedet kjellerleilighet hos svigerfar, på det lille tettstedet Rødberg, nord for Kongsberg.

Svein fikk jobb på Autopartner, og Linda ble sekretær på Rådmanns-kontoret, godt hjulpet av svigerfar, Olof som i sin tur hadde nytte av Lindas innsyn i alle dokumenter. Er det dette vi kaller hestehandel? Det er ikke greit, men det er mye som skjer i Bygde-Norge. De lever sitt eget liv. De har sine egne regler.

Linda synes hun har ofret mye, Hun dveler stadig om jus i Bergen, og det topper seg en iskald dag i februar. Etter 20 års ekteskap, og to barn, opplever hun at Svein sier han vil skilles.

Årsaken er den klassiske, Svein er betatt av bygdas mest utspjåka dame,

Veronika Hagen. De har holdt det gående en stund. Veronica er flott å se på, men smart, det er hun ikke. Det er helt tomt oppe i topplokket. Mannfolk, hva er de egentlig ute etter?

Linda Hansen blir rasende. Hun blir så sint, at hun nesten blir redd for seg selv. Hevn, hat og det som verre er fyller henne.

Linda er jeg-fortelleren, men jeg synes ikke akkurat at hun er en pålitelig forteller. Når hun er sint, er hun en skikkelig bitch. Nettopp derfor blir dette så troverdig og genialt. Og jeg tenker: Hvorfor er dette stor litteratur?

Det er noe med språket, stemningen og oppriktigheten som innvaderer oss. Bygde-Norge blir beskrevet med stor innsikt. Her er det faenskap, fiendskap og vennskap. Misunnelse, beundring og sladder.

Boken ble nominert til Bokhandlerprisen.

Stavanger Aftenblad gir terningkast fem, og sier: «Dette er en roman som vil bli husket, diskutert og analysert i lang tid fremover,

Gled dere!»

Bokinspirator Liv Gade, fra Sandefjord, holder bokkvelder hjemme hos folk, eller på offentlige arrangementer.

Kontakt Liv på mail: liv@livgade.no – eller mobil: 473 02 235.

"Snøengler" av Geir Tangen

Gydendal, 2025

Geir Tangen jobbet tidligere som lærer, og er nå forfatter på heltid. Han skriver som regel fra Haugesund, og for noen år siden, ble jeg inviterte til Haugesund bibliotek for å bokbade ham og hans forfatterhustru, Agnes. Det var skikkelig gøy.

«Snøengler» starter i Haugesund ved Haraldstøtta, Norges Nasjonalmonument. Her blir hun altså funnet, en ung, vakker kvinne. Hun ser ut som en isprinsesse, uberørt og vakker. Det ser ut som hun lager «engler i snø» Hør på dette språket:

«Den nakne kvinnen, det urørte landskapet, frosten, kulden og den høyreiste obelirken i bakgrunnen. En morbid scene, signert en kunstner som inviterer til vernissasje» Nydelig!!

Is-prinsessen viser seg å være Sarah Bull Evensen, datter til en av Norges rikeste skipsredere, Fritz Evensen.

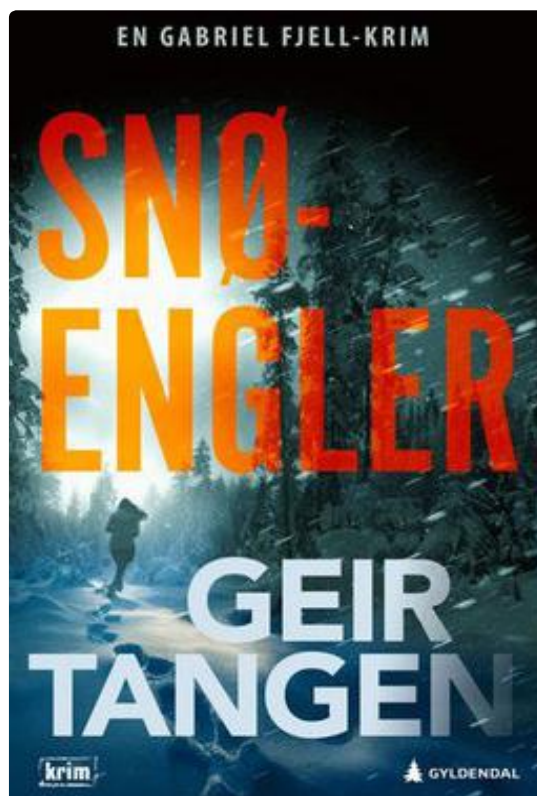
Akkurat nå er TV2 i gang med å lage en dokumentar om rederen, og vi blir med til rikmannsbolig-en et stykke utenfor Haugesund.

Fritz Evensen er en arrogant og snobbete mann. Jobben blir vanskelig, reporteren Ingebjørg Friis vil jo helst komme under huden på den berømte familien. Få et oppriktig og ærlig bilde av dem. Så skjer altså drapet på datteren, og marerittet er et faktum.

Ved siden av Sarah finner politiet en liten engel i glass, som peker mot incel-miljøet. Incel, hva er det? På nettet står dette: «De får seg ikke dame, og de forakter seg selv. Men mest av alt forakter incels en verden som ikke vil ha dem, og det oppstår et kvinnehat».

Etterforskningen blir krevende, og vi møter politietterforsker Gabriel Fjell fra Haugesund, og hans makker Aida Ibrahim, fra Kripos. De er et spennende par, Det er noe med samtalene og måten de to samarbeider på som fascinerer og imponerer.

Perfekt påskekrim!

BARNEBØKER FRA EILEEN

Eileen Ødegaard jobber ved barneavdelingen på Larvik bibliotek der hun formidler bøker for barn og ungdom. Det passer henne utmerket, siden litteratur beregnet på unge mennesker er rask, direkte og modig og ofte uten lange forklaringer.

– Jeg liker så godt bøker som har både fiksjon og fakta i seg. At bøkene er spennende, og gjerne morsomme, med flotte illustrasjoner samtidig som de også kan relateres til faktiske samfunnsproblemer eller historiske hendelser. Derfor valgte jeg akkurat disse to bøkene nå.

"Ulven – skogens smarteste"

av Ole Mathismoen og Roger Brendhagen

Illustrert av Esther van Hulsen og Magnus Riise

– Fontini, 2024

Ei helt fantastisk bok! Men det er jo nesten en selvfølge med to så store navn når det gjelder dyr og natur. Akkurat passe mye og informativ tekst som gir oss et spennende innblikk i disse flotte, litt mystiske dyrene. Og bildene er bare utrolige!

Ulven er stamfar for alle hunder. Den er sky og redd for oss mennesker, men har fått et ufortjent dårlig rykte støttet av gamle myter og skumle eventyr. Ulvene er smarte, de jobber i flokk og mange med meg mener at de store rovdyrene er nødvendige for en sunn balanse i naturen

Boka passer for absolutt alle!

Dette er bok nummer to i serien Norges Ville dyr.

Den første heter: "Bjørnen: landets sterkeste."

"Tøffe biler"

av Line Halsnes

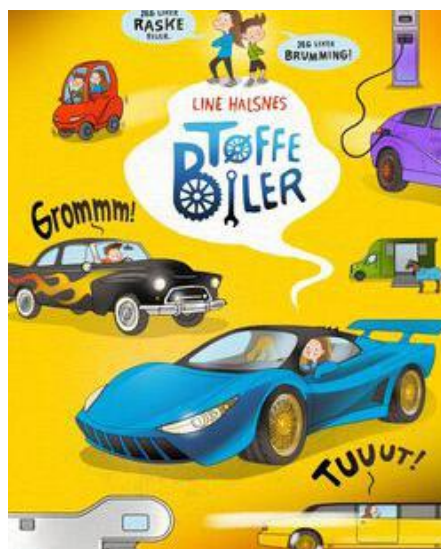
– Cappelen Damm, 2024

Biler er moro for mange og i denne boka har forfatteren delt bilene inn i kategorier. Du får vite mer om raske biler, store biler, små biler, elbiler og veteranbiler.

Tydelige illustrasjoner med pil til de enkelte delene i karosseriet er smart.

I tillegg ender hver kategori med ei dobbeltside med mange av delene denne bilen består av. Det gjorde at jeg har anbefalt boka til personer som skal lære seg norsk og som er interessert i biler og mekking.

Det kan være kjekt å vite om bakaksel, bremsekalipper, veivaksel, osv. Men boka passer selvfølgelig for barn, også, med tydelige bokstaver og korte tekster som gjør det lett å lese litt.

Her finner du flere boktips for barn og ungdom fra Larvik Bibliotek: <https://bibliotek.larvik.kommune.no/barn/>

HILDES BOKHULLE

Lars Kepler: "SØVNGJENEREN"

Boka er utgitt i 2024 hos
Bonnier

På en vinterstengt campingplass utenfor Bredäng utenfor Stockholm er det meldt et pågående innbrudd. En politipatrulje er i nærheten og rykker ut. Det er lys i den ene campingvognen lengst inne på det mørkeste området, da betjentene åpner døren ser de et grufullt åsted. En mann er drept med en øks og partert. Det er blod overalt.

En ung gutt ligger å sover på en avkuttet arm. De arresterer han og gutten viser seg å være den sytten år gamle Hugo Sand, sønn av en berømt forfatter.

Det viser seg at Hugo har en lidelse, en sjelden form for søvnjengeri som han får av mareritt og han husker ingenting, det kommer når han har mareritt. Er han gjerningsmannen eller er han et godt vitne? Men han sier han ikke husker ingenting fra drapsnatten. Men er det sant?

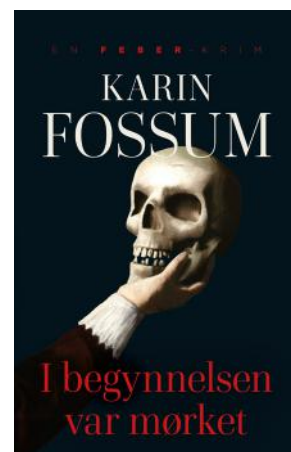
Etterforsker Joona Linna må ha hjelp av Erik Maria Bark, han håper en hypnose kan hjelpe med minnene og svar på hva som har skjedd.

Dette er starten på en bestialsk seriemorder som nettopp har gått inn i en aktiv fase.

Boken var nervepirrende og skremmende. Den er lettlest og har et knallbra plott i Kepler-stil, med et vannvittig driv. Det er flere tenkelige mistenkte og jeg lot meg lure denne gangen, det er knallbra.

Karin Fossum: "I BEGYNNELSEN VAR MØRKET"

Boka er utgitt i 2024 hos
Cappelen Damm

Det er tidlig i august og det blåser. Ruben Kornell tilbringer natten i et gammelt grendehus, gjemt bak noen stoler, redd for å bli oppdaget da han hører noen stemmer og overhører samtalen. Han er veldig opptatt av true crime, og mener de to mennene planlegger en forbrytelse. Han går ut ifra at han kommer til å bli et godt øyenvitne i en drapssak.

Det skjer en forbrytelse som blir litt guffen der en gammel dame ligger død i sengen. Hun er full av huggemerker og et maltraktet ansikt.

Dette er en spennende, troverdig og en annerledes historie nede i menneskesinnet. Alltid artig med Fossum, der vi blir godt kjent med empati og et underlag av sinnet. Hun skriver om personer som ikke er A4.

Karakterene er solide og vi blir godt kjent med flere av dem. Vi blir godt kjent med Ruben, en skjør, rødhåret gutt med en kvikk fantasi. Jeg fikk sansen for han, det boblet nesten over for han.

En bok som er vel verdt å lese.

For flere tips, besøk Hilde Sæthers bokblogg her: <https://hildes-bokblogg.blogg.no/>

ÅRSKURSET

2024

SKRIV BOKEN DIN MED OSS!

Årskurset starter 26. august, og gir deg alt du trenger for å skrive en helstøpt bok.

BLI MED!

Egen redaktør

En erfaren redaktør følger deg gjennom hele året, og gir deg jevnlig tilbakemeldinger på telst.

Inspirerende miljø

Du blir en del av et kreativt skrivemiljø, der alle heier og pusher hverandre frem mot mål.

Lærer skrivehåndverket

Du får tilgang til en stor database, og er med på live webinarer, der du lærer alt om å skrive i "din" sjanger.

Hjelp til utgivelse

Mot slutten av kurset hjelper vi deg med å gjøre manus om til bok, enten du ønsker å gi ut på forlag eller publisere det selv.

411 23 555

www.forfatterskolen.no

Online, der du befinner deg!